

kardelen

ÖZEL SAINT JOSEPH FRANSIZ LİSESİ YAYIN KOLU KÜLTÜR EDEBİYAT SANAT DERGİSİ

Yıl : 4 Sayı : 7

Ocak 1998

Kardelen Yayın Kurulu

Yıl: 4 Sayı: 7

Ocak 1998

Sahibi

Öz. Saint Joseph Fr. Lisesi Md.

Michel Bertet

ve

Türk Müdür Baş. Yard.

Halûk Denizli

Yayın Yönetmeni

Nurcan Pehlivanoglu

İnceleme Kurulu

Nurcan Pehlivanoglu

Mişel Tagan

Yasemin Keskiner

Seçici Kurul

Pelin Çelikkın

Elâ Erozan

İnanç Soyluoglu

Mert Aysal

Burak Sandıkçioğlu

Didem Dizerkonca

Halûk Yener

Yazıcı Kurul

Arlin Şahinyan

Emre Başkan

Emir Argün

Ender Uygur

Zeynep Akten

Kapak

Selin Hüseyin

Yapım

çözüm

(0216) 346 16 54 - Kadıköy

İÇİNDEKİLER

Michel Bertet'in Yazısı	2
Öğretmen ve Toplum	3
Cumhuriyetin Temeli	4
Bir Milletin Doğuşu	5
Yeni Bir Çağın Başlangıcı	6
Atatürk Seni Çok Seviyoruz (Şiir)	7
Ata'ya Yalvarış	8
Benim Öğretmenim	8
Bir Ziyaret	9
Sürü	10
Ve Sahnede Bir Simyacı	11
Godof'yu Beklerken	12
Hoşçakal Arkadaşım (Şiir)	13
Romeo & Juliet	14
Savaş Kokan Bir Hayat	15
Toplumsal Yazlaşma	16
Atatürk Ağacı	16
Şahane Züğürtler	17
Tüketme İsteği	18
Ankara Gezisi	18
Yabancı Bir Nesil	19
Sonbahar Geliyor (Şiir)	20
Özgürsüzlük	21
Toprak Ana Umutlu	23
Sosyal Etkinlikler	24 - 25
Cyrano De Bergerac Üzerine	26
Bir Okul Günü Sonrası Röportajım	27
Duyuru	28
Kuvayı Milliye	29
Tavsiye Ettiğim Kitaplar	29
Yaban Gülü	30
İnternet'te Saint Joseph'li Dayanışması	31
Siz Hiç	32
A L'Autogare	33
Une Civilisation De Masse	35
La Visite De Michel Del Castillo A Saint Joseph	36
Ce Que Nous Appelons Civilisation	37
C'est Qua La Guerre	37
Propos Sur La Littérature	38
L'ennui	40
Prométhée (Şiir)	41
Dédicace à Hiroshima	41
Comment Composer Un Bon Usage Du Temps	42
Mon Cher Professeur	43
Le Hobby	44
Le Bonheur (Şiir)	44
La Vitesse De L'ordinateur	45
Kişisel ve Sosyal Etkinlik Çalışması	46
1996 - 1997 Mezunlarının Kazandığı Okullar	48

MERCI MONSIEUR DE LA GARANDERIE

Je viens de passer deux jours à Izmir où j'ai participé à un colloque sur la pédagogie. Ce colloque a été organisé par le nouveau directeur de Saint-Joseph d'Izmir, mon ami Yann de Lansalut que je remercie de m'avoir invité.

Ce colloque a réuni pendant 2 jours - Samedi 17 et Dimanche 18 Janvier - plus d'une centaine de participants : les professeurs de Saint-Joseph, ceux de l'Ecole Tefvik Fikret, ceux de l'école américaine, des professeurs d'université, des inspecteurs et des directeurs du Milli Egitim, dont celui de la préfecture d'Izmir. Ce colloque s'est présenté sous forme de conférences données au Centre Culturel d'Izmir mis à la disposition de Saint-Joseph par son dynamique directeur, Monsieur Serge Graziani.

Monsieur de Lansalut avait tout prévu : badges pour les participants, relevé des adresses pour envoi des actes du colloque, et surtout, grande nouveauté, un dispositif très sophistiqué de traduction simultanée (casques à transmission infra-rouge sans fil, avec interprètes professionnelles venues d'Istanbul).

Le conférencier était Monsieur Antoine de la Garanderie, professeur d'université, auteur de nombreux livres de pédagogie générale et inventeur d'une théorie bien connue en France, au Canada et dans tous les pays où les collaborateurs de Monsieur de la Garanderie la font connaître : la théorie de la gestion mentale.

Le mot pédagogie est un mot qui fait sourire les professeurs confirmés, ceux qui pensent n'avoir plus rien à apprendre, ceux qui pensent avoir fait le tour de la question. La pédagogie c'est bon pour les petits jeunes, les stagiaires, ceux qui ne connaissent pas encore "la musique". Que peut-on bien encore nous apprendre après 20 ans de métier. Allons-y puisqu'on nous demande d'y aller, mais franchement...

Nous n'avons pas souri longtemps. Nous avons tous compris tout de suite que Monsieur de la Garanderie nous ouvrait des fenêtres que nous n'avions jamais ouvertes, même si nous passions devant depuis 10, 20 ou 30 ans. Le silence s'est installé dans la salle pendant que chacun approuvait de la tête en se disant : " c'est bien vrai tout cela, comment n'y ai-je jamais pensé ? " Nous n'irons pas jusqu'à imiter ce professeur célèbre et expérimenté d'un des plus grands Lycées Parisiens qui, après une conférence de Monsieur de la Garanderie, a démissionné de son poste de professeur pour devenir formateur d'instituteurs dans un centre pédagogique : comme je regrette, disait ce professeur converti, de ne pas avoir compris plus tôt ces choses si simples ! Nous n'irons pas jusqu'à imiter ce professeur, mais il faut bien avouer que nous avons tous été remués par ces conférences et que les questions posées par les professeurs Turcs aussi bien que par les professeurs Français ont montré que Monsieur de la Garanderie visait juste. Les responsables du Milli Egitim lui ont demandé de revenir à Ankara et à Istanbul et de faire le nécessaire pour que ses livres soient traduits en turc.

Mais qu'est-ce donc que cette pédagogie générale et cette gestion mentale ? La pédagogie générale étudie ce qu'il y a de commun à toutes les situations d'enseignement, et elles sont nombreuses, même en dehors de l'école. Qui n'a pas dit à son élève, à son enfant, à quelqu'un : " fais donc attention", " allons, concentre-toi un peu", "fais un effort de mémoire", "réfléchis voyons", "essaye de comprendre". Mais qui a expliqué à un enfant ce qu'il fallait faire pour faire attention, pour se concentrer, pour apprendre, pour réfléchir, pour comprendre ?

Si on apprend à quelqu'un un métier manuel, on lui montre les gestes qu'il faut faire, on corrige les gestes maladroits, on prend même la main de l'apprenti pour la guider. Si on veut apprendre à quelqu'un à visser un écrou, lui montre-t-on seulement l'écrou déjà vissé ? Non, on lui met l'outil entre les mains et on lui apprend le geste de visser. Si le professeur de sport apprend à un jeune la technique du saut en hauteur, du ski ou hand-ball, il lui montre un à un les gestes qu'il faut faire.

Ce sont des gestes physiques.

Les techniques qui permettent à l'esprit d'être attentif, d'apprendre, de comprendre et de réfléchir sont aussi des gestes, mais des gestes de l'esprit. L'ensemble de ces gestes et leur étude s'appelle justement la "gestion mentale". Quels "gestes" fait-on quand on apprend, quand on comprend, quand on réfléchit, quand on fait attention ? Tout le monde fait-il les mêmes "gestes" ? Tout le monde a-t-il le cerveau construit de la même manière ?

Si ces gestes sont bien compris et enseignés par les professeurs, les parents, le résultat est immédiat et efficace. Même pour des enfants petits, même pour des personnes handicapées...

Maintenant que vous m'avez lu, je vous sens impatients d'en savoir plus. Il vous faudra attendre un peu : le mois de Mars au moins où nous espérons faire venir Monsieur de la Garanderie à Istanbul entre deux voyages au Pérou ou en Afrique. Il a 77 ans mais son énergie est intacte et communicative et j'espère que comme moi vous en serez éclairés. En attendant nous allons acheter quelques uns de ses livres. Uniquement en français malheureusement... pour le moment.

Michel BERTET - Directeur

ÖĞRETMEN VE TOPLUM

Eğitim, yetişmekte olan nesilleri toplum hayatına hazırlamak gayesiyle, onların gerekli bilgi, beceri ve anlayış kazanmalarına ve kalıtım yoluyla gösterilen özellik ve kabiliyetlerini geliştirerek davranışlarını (olumlu yönde) değiştirme sürecidir.

Diğer yandan eğitim, “KÜLTÜR “ dediğimiz, nesilden nesile intikal eden bili muhtevasını toplumun bireyelerine aktarmak suretiyle aynı zamanda fertleri mesleklerin hazırlama görevi ile sosyal değişme ve ekonomik gelişme için önemli bir unsurdur. O halde, öğretmenin toplum hayatındaki yeri ve önemi üzerinde dikkat ve titizlikle bir defa

daha durmakta büyük yarar vardır. Toplum öğretmenin, öğretmen de kendinin, gerçek yerini ve değerini tayin ettiği gün, milletlerin başarı grafiği yükselmeye başlar. Tarih, bunun en veciz örnekleriyle doludur.

İhtiyar tarihin sararan yapraklarını şöyle bir karıştıralım. Tarihin büyük medeniyetlerinin ve imparatorluklarını kuran devletlere baktığımızda, yükselme ve ilerleme dönemlerine, büyük devlet adamları ile onları yetiştiren büyük eğitimcilerin damgalarını vurduklarını görürüz. Bunun en belirgin örneklerine kendi tarihimizde de rastlıyoruz. Edebiyatımızın ilk yazılı belgeleri olan Göktürk Kitabelerinde bilgiye büyük önem veren, Dede Korkut Hikâyelerinde, Kutadgu Bilig’te bilgiyi ve bilginleri yücelten, Alp Arslan’ın yanında Nizamümlük’e, Osman Gazi’nin yanında Edebali’ye, Fatih’in yanında Akşemsettin, Molla Gürani ve Molla Hüsrev’e, Yavuz’un yanında İbni Kemal’e yer veren milletimizde, öğretmen sevgisi ve saygısı geleneksel bir hüviyet taşımaktadır. Atatürk de “Milletleri kurtaranlar yalnız ve ancak öğretmenlerdir” diyerek öğretmenin millet hayatındaki büyük önemini, en kesin bir ifade ile ortaya koymuştur.

Öğretmen, toplumun bütün fertlerini, eğiten ve hazırlayan insandır. Topluma bir ressam, bir heykeltıraş, bir mimar gibi, biçim, renk, ruh ve muhteva kazandıran sanatkârdır. Öğretmen hayatın sahibi ve kullanıcısı değil, yapıcısıdır. Seyircisi değil, aktörüdür. O, en doğru, en güzel hayat örneğini yapar, hazırlar, topluma sunar, toplum da onu hayata geçirir. Kısacası öğretmen millî ruhun mimarıdır.

Değerli meslektaşım! taşıdığın yüce değer ve millet hayatındaki büyük değerinin idraki içinde, milletimizi 21. yüzyılın modern Türkiye’sine taşıyacak sensin. Geçmişte nasıl bilgi sunan elin topluma hayat vermişse, gelecekte de bilgisizliğin karanlığını senin bilgi güneşini aydınlatacaktır.

Atamızın şu sözü hedefimiz olsun : “Öğretmenler yeni nesil sizlerin eseri olacaktır.”

Halûk DENİZLİ
Türk Müdür Bşy.

CUMHURİYETİN TEMELİ

Altıyüz senelik bir imparatorluk siyasi, sosyal ve ekonomik olarak çökmüş, sefahat düşkünü, vurdumduymaz hanedan rahatını sürdürebilmek için hem zaten yoksul olan halkı sömürmüş, hem de memleketi yabancılara parça parça satmışlardı. Halk da bu umursamaz sultan soyunun hırsı uğruna yavaş yavaş toprağını kaybetmiş, esir olmuştu.

Bağımsızlık fikriyle, o umutsuz topraklara güneş gibi doğan Mustafa Kemal tek bir amaç için halkı uyandırdı; hür bir Türk devleti. Mustafa Kemal kafasında öyle bir vatan kurmuştu ki, altı temeli vardı. Cumhuriyetçilik, Milliyetçilik, Halkçılık, Devletçilik, İnkılapçılık ve Laiklik.

Mustafa Kemal elinde bu altı temel taş ile Türk insanını biraraya getirip bir devlet kurmaya kararlıydı ama imparatorluk öyle bozulmuş, öyle harap olmuştu ki altı temel taşı yıkıntının neresine yerleştirirse yerleştirecekti. Ona gerekli olan bu altı taşın temel olduğu yepyeni bir yapıydı ve burada eski yapıdan tek bir taş bile olmamalıydı.

Kısacık adları ama çok büyük anlamları olan bu ilkeler ile yepyeni bir devlet kurdu Mustafa Kemal. Altı temel taşı halkın kalbine yerleştirip onun üzerine bağımsız Türkiye Cumhuriyetini inşa etti ve ömrünün sonuna dek onu yükseltmek için çalıştı.

Bu ilkelerin devrim özelliği taşımasının sebebi onların eskiyi düzeltmekle uğraşmayıp, aksine, onu yıkıp yerine yenisini kurmayı amaçlamasıdır. Çünkü devrimler, geçici çözümler değil, köklü değişimlerdir. Atatürk'ün devrim olarak nitelenen ilkelerinin

diğer köklü değişimlerden farkı ise, dinamik bir yapıya sahip olmasıdır. Yani bu ilkeler bir kez yenilenen değil, devamlı kendini yenileyen bir devlet yaratmış olacaktır.

Cumhuriyetçilik ilkesi zaten başlı başına Osmanlı devletinin monarşik yapısını karşısına almıştı. Halkçılık ilkesi imparatorluk topraklarında yaşayan halkın yönetimden hiçbir zaman görmedikleri bir anlayıştı. Milliyetçilik, Osmanlı'nın ümmet kavramını yıkıyor, devletçilik ise Osmanlı'daki gibi halkı sömürerek değil ona destek olarak kalkınmayı hedefliyordu. Laiklik, halkın dini duygularını istismar etmek üzere ortaya atılmış düzmece halifelik yönetimini tamamen inkâr ediyordu. İnkılapçılık, Osmanlı'nın kapalı, gelişmeye ve yenileşmeye karşı olan yapısını yok ediyor ve diğer ilkelere dinamizm kazandırıyordu. Bütün bu ilkeler, yıkıntı halindeki Osmanlı devletini tamamen yıkıp yerine bir devlet kurmayı amaçlamıştı.

Mustafa Kemal bu altı ilke ile Türk toplumunun yaşamında ekonomik, ahlaki ve kültürel değişiklikler yaparak onlara yepyeni, bağımsız bir cumhuriyet armağan etmiştir. Atatürk inandığı altı ilkeyi Türk halkının kalbine yerleştirerek ülkeyi en sağlam en yıkılmaz temeller üzerine oturtmuştur. İşte bu sayede Mustafa Kemal'in altı temel ilkesi üzerine kurulan bu cumhuriyet öyle sağlamdır ki, düşmanların her türlü uğraşı ve komplolarına karşın hala sapa sağlam ayakta durmaktadır. Ve Türk halkı var oldukça cumhuriyetimiz ayakta durmaya devam edecektir.

BİR MİLLETİN DOĞUŞU

Osmanlı İmparatorluğu bir mumun erimesi gibi günden güne eriyor, koskoca bir tarih son bulacak gibi gözüküyordu. Yüzyıllarca dünyaya kabul ettirmiş Osmanlı'nın adı silik bir anıdan ibaret kalmaya başlamıştı, ülke yas döküyor, acı çekiyordu.

Toprakları için kanlarını vermiş şehitler yavaş yavaş mezarlarından çıkıyor, devleti yönetenleri tehdit etmeye başlıyordu. Halk güçsüz, aç ve üzgündü. Senelerce süren savaşlar çok canlar almış, halkı yoksul düşürmüştü. Yurdun evlatlarının kendi toprağına güveni kalmamış, cesaretleri olmadığı için kaderlerine boyun eğmişlerdi. Yurt, şehitlerin kanını kendi gözyaşı ile karıştırmış, kanlı yaşlar dökülüyordu.

Buna rağmen Avrupa ilerliyor, büyüyor, bir dev olmaya hazırlanıyordu. Avrupa ülkeleri Osmanlı'nın üstüne kara yağmur bulutları gibi çökmüş, zaten zayıf olan devleti iliğine kadar sömürmeye başlamıştı. Yurt içten içe yıkılıyordu...

O anda başını önüne eğmiş ağlayan insanlar gözlerini ufuğa kaldırır ve karşılarında, mavi denizin gökyüzü ile birleştiği noktada, Atatürk'ün mavi gözlerini, altın sarısı saçlarını görürler.

Atatürk onlara umut verir. Öyle ki bu genç adam gücünü kabul ettirir ve onun egemenliğinde bir kurtuluş hareketi başlar. O üstün zekâsını, gücünü, cesaretini, halkına olan güveni ile birleştirir ve yeni bir devlet kurar. Avrupa da şaşkındır, öyle ya ülke tükenmek üzere iken bir gencin kendilerini dize getirmek istemesi bile onları şaşırtmaya yetmiştir.

O yorgun düşmesine rağmen yeniden doğmuştur, tıpkı dipsiz bir kuyuya düşmekten son anda kurtulan Osmanlı İmparatorluğu gibi.

Hiçbir şeye güveni kalmamış olan halkın ona güvenmesi onun dürüstlüğüne ve ilkelerine bağlıdır. Bütün ilkelerini halka kusursuz olarak aktarmış, cumhuriyetçilik ve milliyetçilik ilkeleriyle yeni hükümetin temellerini atmış; halkçılık ve devletçilik ilkeleriyle halkına, devletine verdiği değeri göstermiş; inkılâpçılık ilkesiyle yeni ufuklara açık bir kimse olduğunu kanıtlamış ve lâiklik ilkesiyle dini, devletten ayrı bir kefeye koymuştur.

Devletinin ve milletinin çağdaş uygarlık düzeyinin üstüne çıkmasını istemiş, bu ilkelerle varolacak cumhuriyeti gençlerin korumasını istemiştir. Onun ilkeleri yıllarca zincire vurulu olarak yaşamış halk için çok yenidir, onlara özgürlük vermek onları başka bir insan yapmaktır. Yeni bir çağın başlamasıdır Atatürk ilkeleri... Bir milletin yeniden doğuşudur Atatürk...

Edin BERRAK

11/A

Devrim bir başkaldırma dır.

Başkaldırma ise bir sınırdır: Artık buraya kadar, bundan sonrasına "hayır" demektir. Olunanla, olmak istenilen arasındaki bir farktır. O, uyumsuzluk gibi bencil bir duyguyla karşılaştırılmaz. Uyumsuzluk şahsidir ama devrim yalnız bir insanda şeklini bulan, bütün bir insanlığın yansımasıdır. Bir insan, içinde bulunduğu toplumun üyeleriyle, kendi çıkarlarını uyuşturamayabilir. Onlar tarafından küçük düşürülebilir ve bu alçalışa tepki verebilir. Oysa bir insan alçalışına değil, alçalış kavramına başkaldırır. Yalnızca kendi alçalışına değil bütün insanların alçalışına.

"Devrim yapılmaz, devrim olunur." demiş bir düşünür. İnsan devrim olmazsa; o sınıra "buraya kadar evet"e gelmez, o alçalış içinde duymazsa, uygulamaya geçireceği düşüncelerin ne belli bir kökeni, ne de sonucu olur.

Devrim halkın köküne işlemeyip, onunla aynı soluğu almadıkça devrim demek değildir.

Osmanlı da Mustafa Kemal'i tanıyana kadar böyle bir durum içindeydi; eziliyordu. Topraklarının her yanına yayılmış farklı kültürden insanlardan oluşmuş ve din, dil, ırk bakımından birbirinden farklı bu insanlar ilk defa ortak bir duyguyu paylaşıyorlardı: Yavaş yavaş yokoluşlarını...

Bütün bu duygular, yansımalar o bir kişide bütünleşti. O kişi onların köküne inip onlarla aynı soluğu aldı. O çocukluğundan beri insanların, hayatın gerçekleriyle en keskin şekilde karşılaştığı yerde büyüdü. Çatışan kültürlerin, yoklukların, insanlarımızda uyandırdığı duyguyu çok yakından tanıdı.

Birbirlerinden farklı bu insanların elinden

YENİ BİR ÇAĞIN BAŞLANGICI

tutup, hepsine ortak ilkeler verdi. Bu ilkelerde halkın henüz dile getiremediği ama yokluğunu duyduğu herşeyin temeli "O"nda, Mustafa Kemal'de zamanla oluştu.

Cumhuriyetçilik, onları insan seviyesine getirip, düşünme, yaratma, dolayısıyla yaşam koşullarını mükemmelleştirmeye yöneliyor; ulusçuluk, kültür, din farklılıklarını örtüp ortak geçmişlerini sunuyor. Laiklik, Cumhuriyet ile gelen düşünen adamların inançlarına saygı gösteriyor, onları asırlar süren baskılardan kurtarıyor; halkçılık ve devletçilik maddi geleceği sağlam temellere oturtuyor. Devrimcilik ise "bütün bunlardan daha fazlasını iste, hep yenile, aklının görebildiğiyle yetinme" diyor.

Bu ilkeler birer devrimdir. Onlar insana, insan gibi davranmayan, niye yaşadığını bile kendi kendine sordurtmadan sömürüldükleri bir çağı kapattılar ve sorunların yalnızca sonuçlarından kurtulmakla yetinmeyip, nedenlere yönelik yeni bir çağı başlattılar. Halkın bilinmeyene olan korkusunu gidererek, geleceğe güvendiler. Bu ilkeler, kendilerine inanıldığı için birer devrim oldular.

Ece BAYKAL

9/A

9/B sınıfı öğrencimiz **Şpak Oğuz**, *Beyoğlu Anadolu Lisesi* tarafından düzenlenen satranç turnuvasında birinci oldu. Kendisini tebrik ediyoruz.

ATATÜRK SENİ ÇOK SEVİYORUZ

A tam sensin, sensin kaynağım

T ürlüğüm, Türk bayrağım

A dım, sanım, dünyadaki şanıım

T üriyem, vatanım, kurtarıcım

Ü mitlerin, çalışmanın örneği

R üyaların gerçeği

K urtuluşun en büyük önderi!

S ana sesleniyorum, kulak ver bana

E meklerin, onca çaban boşa mı gitti yoksa?

N urlu yolun gözden kayboluyorsa

İ kimiz de ilkemiz de bittik demektir

Ç abamız, uğraşımız son bulmayacak

O rdumuz yurt için savaştan korkmayacak

K adınımız, erkeğimiz seni unutmayacak

S enin kurduğun cumhuriyetin

E celi gelmeyecek

V arlığımız sürdükçe güneşin

İ mkan yok, batmayacaktır!

Y eni nesle inan

O rduya güven Atam

R engimiz, geçmişimiz, Türklüğümüz, büyüklüğümüz

U mut verir, güven verir bizlere

Z afer ise arkadaşdır Türklere!

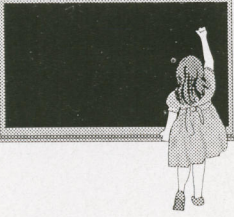
ATA'YA YALVARIŞ

Ey büyük Atatürk; kalk, kalk da bir bak ulusuna. Bu millet bu vatan ne hale gelmiş. Kurduğun cumhuriyet ne kadar da değişmiş. Bilirim sızlayacak kemiklerin. “Ne de az insan kalmış ilkelerim yolunda ilerleyen” diye düşüneceksin. “Eskiden vatan için çarpan yürekler birer birer taş oluyor” diye üzüleceksin. Devrimlerin ağlıyor. Düzeltmeyecek misin? Vatani emanet ettiğin gençlere ne oldu? Çıkışlar nurlu yoldan, karanlığa doğru ilerliyorlar. Kör olmuş gözleri. Karşılarında seni, senin mavi gözlerini görmüyorlar. Hepsi başka amaç için yürüyor. Sana bağlı kalan, hep seni düşünen kişiler çok az. Yoksa sürünecek mi ulus? Ya kalk ya da büyüt yavrularını. Senin gibi olmasalar bile, bari onlar kurtarsın bizi. Onlar belirlesin geleceğimizi onlar acısın yeni doğmuş çaresiz bir bebeğe. Onlar uzatsın yardım elini. Ne olur! Bugün kimine göre vakit var, kimine göre kalmadı ama zaman geçiyor. Pisliğe bulanıyor. Doğruluk dolu beyaz dalgalarınla temizle bizi. Yeter ki elini çabuk tut. HAYDİ!

Buğu USANMA

Hz. 1-C

BENİM ÖĞRETMENİM

Geçen akşam haberlerde PKK'nın şehit ettiği öğretmenleri izlerken içim burkuldu. Ağlamamak için kendimi zor tuttum. İyi ki benim öğretmenim de onların arasında değil, olmayacak diye dua ettim.

Böyle bir şey düşünemiyorum. Düşünsenize, benim öğretmenimin Nesrin öğretmen, Cuma öğretmen gibi... Benim de öğretmenini kaybeden o zavallı çocuklardan, bir daha belki asla okuyamayacak çocuklardan biri olduğumu. Yoo! Hayır böyle bir şey olamaz.

Öğretmenimin sesi olmazsa ders keyifsizdir. Benim öğretmenim olmazsa belki birçok doktor, mühendis, öğretmen olamayacaktı. Öğretmenim olmazsa sınıf bomboştur.

Kısaca öğretmensiz bir sınıf, başsız kalmış devlete benzer.

Biz de böyle olmayalım. Öğretmenlerimizi koruyalım. Onlara da, özellikle Doğu'daki öğretmenlere, güzel öğrenciler yetiştirme hakkı tanıyalım.

Öykü GÜRBÜZ

1/D

BİR ZİYARET

Öğretmenler haftasında, sınıf öğretmenimiz sayın Yasemin Keskiner'le birlikte Koşuyolu Öğretmenler Huzurevi'ne bir ziyaret yaptık. Bizler de hocamız gibi bu ziyaretin her iki taraf için de yararlı olduğu kanısındayız. Nitekim gittiğimizde karşılaştığımız binanın durumu ne kadar içimizi kararttıysa da, emekli öğretmenlerin kaybolmamış yaşama sevinci ve mutlulukları, ilk izlenimlerimizi bir anda siliverdi. O anda, yaptığımız işin ne kadar isabetli olduğunun farkına vardık. Her ne kadar bir zamanların kıymetli öğretmenlerinin bu derece unutulmuş olduğuna üzülsek de, onların her neşe dolu hareketi, bizi yeniden canlandırdı.

Götürdüğümüz çiçekleri verip şarkılar söylerken yüzlerindeki heyecan ve mutluluğu görmek hiç de zor değildi. Onlar, eskiden nasıl yaramaz öğrenciler ve yazılı kağıtlarıyla uğraşırlarsa, şimdi de bu yıkık dökük duvarlar, hastalık ve unutulmuşlukla savaşıyorlar.

Kimileri hâla neşeli, cıvıl cıvıl, kimileri hareketliliğinden, sesinden bir şeyler kaybetmiş, kimileri ise yatağından kalkamıyor...

Bizim tek tesellimiz ise, onların bakıldıklarını, güvende olduklarını bilmek ve az da olsa ziyarete gidebilmek.

Ayşe SELÇUK
(8A)

Dünyada cumhuriyet

kavramının ortaya çıkışı, Fransız

İhtilali sonrasında eşitlik akımının

yayılmaya başladığı, Fransız İhtilali'nin sonucudur. 18. yüzyılda Fransız İhtilali'nden sonra Avrupa ülkeleri genelde cumhuriyet rejimini benimserken, birkaç krallık sembolik olarak kalmıştır. Cumhuriyet sisteminde halkın kendi içinden kendi seçtiği vekiller bir meclis oluşturarak yasama ve yürütme görevlerini gerçekleştirirler.

Son günlerinde hiçbir saygınlığı kalmayan, mirasçısı olduğumuz Osmanlı Devleti'nin monarşik ve teokratik esaslara dayalı yönetimindeki Türkiye de 20. yüzyılın başlarında cumhuriyeti seçmiştir.

Okuduğum bir tarih kitabından aktarmak istediğim, Atatürk'ün yakın arkadaşlarından Rauf Orbay'ın bir anısı, padişahlık yönetiminin "halk" ve "egemenlik" kavramlarını nasıl değerlendirdiğini göstermesi bakımından önemlidir. Rauf Orbay der ki:

"İtilaf Devletleri'nin İstanbul'u işgal edeceklerini haber aldığımız zaman, Padişah VI. Mehmed Vahidettin'de, bu harekete karşı bir direnç duygusu uyandırabilmek için kendisinden randevu istedik. Benimle birlikte, Meclis-i Mebusan'ın ikinci başkanı Abdülaziz Mecdi Efendi ile Konya Mebusu Vehbi Efendi, işgal olayından üç gün önce, Yıldız Sarayı'nda, padişahın katına çıktık. İlk sözü Abdülaziz Mecdi Efendi aldı:

– Padişahım, bu kafirlerin gücü donanmadan ibarettir. Denizlerde bir değer ifade eder. Karaya gelince Anadolu halkı pulat gibidir. Bu halk hem sizi, hem kendisini kurtaracaktır. Kafirlere baş

SÜRÜ

eymeyiniz! dedi.

İkinci olarak Vehbi Efendi de hemen hemen aynı görüşü açıkladı. Sıra bana gelince:

– Padişahım, işgalci devletlerle uluslararası bir andlaşmaya yanaşmayınız. Böyle bir andlaşmayı millet kabul etmez! dedim.

Bu sırada padişah ayağa kalkarak konuşmamı kesti ve:

– Rauf Bey, ortada bir millet var fakat "sürü" den başka bir şey değildir. Bu sürüye bir çoban lazım. İşte o çoban benim! dedi."

Padişah bu anlayışta iken Anadolu Türk halkı, bu aşağılamaları reddederek "ulus egemenliği" ve "tam bağımsızlık" ilkelerine dayalı Milli Mücadele hareketini başlatmak üzereydi. İleriyi hisleriyle değil, mantık ve akıl değerleri içinde gören bir cesur kişinin, Atatürk'ün önderliğinde başlayan bu hareket Türkiye Cumhuriyeti'nin kurulmasıyla sonuçlanmıştır. Bu sonuç kendisine sürü diyen anlayışa bir tokat, emperyalist devletler ve güçler tarafından ezilen ve sömürülen bir çok topluma da bağımsızlıklarını kazanmada örnek olmuştur.

Bugün çağdaş uygarlık seviyesinde modern bir Türkiye'de yaşıyorsak, bunu cumhuriyete borçluyuz. Biz Türk gencinin görevi, cumhuriyeti yükselterek sonsuza kadar korumaktır. İlan edilmişin 74. yılında da; Ulu önder Atatürk'ün 10. yıl konuşmasında söylediği gibi "Ne mutlu Türk'üm diyene!"

Zeynep SEVÜK

9/A

VE SAHNEDE BİR SİMYACI

Brezilya'lı eski şarkı sözü yazarı Paulo COELHO'nun, yayınlandığı 1988 yılından bu yana ortalığı birbirine katan, onu üne kavuşturan romanı Simyacı, ülkemizde de büyük ilgi gördü ve çok geniş bir kitle tarafından okundu. Simyacı, İspanya'dan kalkıp Mısır Piramitlerinin eteklerinde hazinesini aramaya giden Endülüslü çoban Santiago'nun yaşamının felsefi öyküsü. Eserin ana fikri, ferdin kaderini kendisinin yazacağıdır. Ayrıca nasıl mutlu olunacağı yolunda bir takım öğütlerde vermektedir.

Bu eser, okuyucuların hayal dünyalarının yanı sıra, sahnelerde de yaşatılıyor. Ülkemizde tek kişilik oyunlarda rakip tanımayan Genco ERKAL, Dostlar Tiyatrosu oyuncularıyla oyunu sahneledi.

Eseri okumuş bir kişi olarak, oyunu diğerlerinden farklı bir bakış açısı izledim. Perde açılır açılmaz gördüğüm sahne düzeni ve dekoru beni hayal kırıklığına uğrattı. Kitabı okurken çoban Santiago'yu koyunlarıyla yemyeşil ovalarda düşlemişim. Ardından, masmavi engin denizleri aşip Afrika'ya, yüksek minareli beyaz camilerle süslenmiş bir müslüman şehri olan Tarifa'ya gelişini, otantik kostümleri içindeki Afrikalıları düşlemişim. Ve, o uçsuz bucaksız çölleri, yemyeşil vahaları, büyük çadırlardaki yaşamı hayal etmişim. Oysa ki dekor bir kamyon lastiği ve birkaç çuvaldan ibaretti. Doğrusu Genco'nun bu dekorda nasıl oynayacağını merak ettim.

Birinci perdenin sonunda oyunu sıkılmadan izlediğimi, hatta yadırgadığım dekorun oyuna yakıştığını farkettim. Bunun iki sebebi olabilirdi: eseri biliyor olmam, bu ağır konuyu daha iyi anlamamı sağlamıştı; üstelik oyuncular oyuna yakışan bir performans sergilemişlerdi. Özellikle Genco Erkal birkaç karakter canlandırmasına rağmen yetersiz olmamış, oyunu kişisel başarısıyla sürdürmeyi bilmişti. Anladım ki bu oyunu seyirlik yapan Genco Erkal'ın karakterden karaktere o muhteşem geçişleri, seyircinin ruhuna hitap eden ses tonu ve vurgulamalarıydı. Diğer iki oyuncu da yeni olmalarına rağmen başarılı bir oyun çıkarmışlardı. Ancak seyircinin üzerinde hayranlıkla karışık ilgiyi uyandıran Genco Erkal idi. Herhalde bu oyunda başka türlü oynanamazdı.

Kitapta üzerinde önemle durulan kişisel “menkibe” kavramıydı. Genco oyununda bu söze yer vermese de, kaderin insan eliyle yazıldığını, mutluluğun insanın elinde olduğunu çok güzel anlatmıştı. Tiyatro severlere, mutluluğun insanın elinde olduğunu çok güzel anlatmıştı. Tiyatro severlere bu oyunu mutlaka görmelerini ama izlemeden önce kitabı okumalarını öneririm; Özdemir İnce'nin söylediği gibi “Simyacıyı okumak, herkes daha uykudayken, güneşin doğuşunu seyretmek için şafak vakti uyanmaya benziyor.”

Begüm BENGİ

9-B

GODOT'YU BEKLERKEN

Bir cumartesi gün ü y d ü . Koskoca haftayı yorgun geçiren ben ve arkadaşlarım bu tatil gününde tiyatroya gitmeye karar verdik. Haldun Taner sahnesinde oynayan "Godot'yu Beklerken" adlı oyuna biletlerimizi aldık.

Etrafı bir sesizlik kapladı ve derken sessizliği delen bir müzik sesiyle oyun

başladı. Sanki sabah güneşi doğuyormuş gibi karanlık olan sahne yavaş yavaş aydınlanıyordu. Gözümüzde uçsuz bucaksız bir yer canlandı. Etrafta dalları kurumuş olan bir ağaçtan başka bir şey yoktu. Derken iki adam sahnenin arkasından belirdi. Biri uzun boylu, zayıf yüzünde elmacık kemikleri çıkık, genişçe gülümseyen Didi'ydi. Yere doğru eğilmiş yaşlı kulakları, yırtık ama ona bir asilzade görünümü kazandı şapkasını taşıyordu. Yorgunluktan çökmüş omuzları belki de o aç benliğinin taşımakta olduğu ağır gövdenin altında eziliyordu. Giysileri eski püsküydü. Boynunda yerlere kadar sürünen bir atkı vardı. Pabuçlarının altı delik, yanları açılmıştı. Donmakta olan parmakları görünüyordu. Şişman ve kısa olansa Gogo'ydü. Yanakları tombuldu, gözleri dışa doğru çıkık ve morarmıştı. Ama yine de çocuksu bakışlarını hiç kaybetmiyordu. Kimi zaman biraz ürkek, kimi zamansa sabırsız bakıyorlardı. Ceketin kolları yamalıydı. Pantolonunu bir iple beline tutturmuştu. Pabuçlarıysa küçük geliyordu ona, çorabı olmadığından ayaklarını bezle sarıyordu. Bu iki garip adam konuşmaya başladı. Onların konuşmalarından Godot'yu beklediklerini anlamıştık. Uzunca bir süre değişik konulardan bahsettiler. Vakit geçirebilmek için hayallerini birbirlerine anlattılar ama ne var ki düşündükleri ve konuştukları hep aynı şeydi; "Godot gelecek mi?" diye birbirlerine soruyorlardı. Belki de beklenen o zengin adam Godot hayatlarını değiştirebilirdi. Ve saatlerce orada durup onu beklediler. Üşüyorlardı, üstelik

açılar, ama yılmadılar: Godot gelecekti ve o gelince açlık, fakirlik bitecekti. Kendilerini kimi zaman yalnız ve zavallı hissediyorlar, birbirlerine sarılıyorlardı. Gogo bazen öfkelenip bağıırıyordu. Çok sabırsızdı belli! Mücadeleden çabuk bıkan bu karakterin az da olsa sakin ve sabırlı yapan Didi'ydi. Yılmaktansa sabredip, bu hayatla mücadele edip, Godot'yu beklemeyi daha çok benliğine sindirmişti. Onun için bir ümitti çünkü Godot ona bağlanmıştı. Belki de ikisi de ümitlerinin eseri olmuşlardı. Bekliyorlardı! Günlerce, haftalarca...

Ve birgün güneşin ılık sıcaklığıyla uzaklardan çok uzaklardan gelen bir sesle irkildiler.

Kollarında hatta sırtında bile taşımakta olduğu ağır yüklerin altında ezilen zavallı bir insanı gördüler. Bu hiç tanımadıkları biriydi. Arkasında beliren efendisi ona "Lucky" diye sesleniyordu. Sonra bu insanın Godot olduğunu düşündüler. Ancak o; efendiliğini, zenginliği ve gösterişli hayatıyla ayakta tutmaya çalışan Pozzo'ydü. Didi ile Gogo hala şaşkın şaşkın bakıyorlardı. Birdenbire Lucky'nin boynundaki tasmayı ve o tasmanın efendisinin elindeki ipe bağlı olduğunu gördüler. Onu tıpkı bir köpek gibi çekip duruyorlardı. İşte o an Lucky'e acıdılar, çünkü özgür ama fakir olan hayatlarını; zengin ama sonu kölelik olan hayatlarına değiştirmekten vazgeçmişlerdi.

Bu eser bize bir ümide bağlanmanın ne kadar güçlü bir duygu olduğunu, hayatın zorluklarına karşı hiçbir zaman mücadeleden vazgeçmememiz gerektiğini anlatıyor.

Varoluşumuzun bir anlamı var ve bu anlamı bulabilmek için o hayatın bizim hayatımız olduğunu farketmek zorundayız.

4 Ekim 1948 ile 29 Ocak 1949 tarihleri arasında Samuel Beckett tarafından yazılan bu eser ilk kez 1953'te Babylone Tiyatrosu'nda daha sonra da Muhsin Ertuğrul'da sahnelendi. 1969'da Nobel Edebiyat Ödülünü aldı. Yazarın başlıca yapıtları ise Murphy, Malone Ölüyor, Adlandırılmayan, Oyun Sonu, Mutlu Günler ve Ben Değil.... Haldun Taner sahnesinde gösterilen bu eserde Didi'yi Savaş Dinçel, Gogo'yu Engin Alkal, Pozzo'yu Taner Barlas ve Lucky'i de Burak Davutoğlu canlandırıyor.

Buket KAYA
9/B

HOŞÇAKAL ARKADAŞIM

Adını anımsarsam birgün

Eskiye dönerek

Seni tanırsam birgün yolda gördüğümde

Bu sevinç sönmez uzun okulun bitimindeki gibi

Hoşçakal arkadaşım

Seni ararsam birgün

Telefonuma cevap ver

Konuşman bittiğinde

Hoşçakal arkadaşım

Seni bulursam birgün

Doktor, mühendis olarak

Seni gördükten sonra

Hoşçakal arkadaşım

Senden ayrılırsam birgün

Gözlerim yaşlı

Seni özleyeceğimi bil

Ebediyete kadar hoşçakal arkadaşım

Öykü GÜRBÜZ

Hz. 1/D

Eylül ayı içinde Pamukbank'ın her sene sponsorluğunu yaptığı bir

baleyi izleyebilmek için Harbiye Açık Hava Tiyatrosu'na gittik. Beklenenin dışında çok büyük bir kalabalık vardı, öyle ki en arkalarda bir yerde oturabildik, hem de iki saat önceden gitmiş olmamıza rağmen! İşte bu müthiş baleyi seyretmeden önce beni en çok mutlu eden bu heyecanlı kalabalıktı.

Northern Bale Grubu'nun sahneye koyduğu oyun yaklaşık üç saat boyunca izleyicileri büyülerken, orkestranın olağanüstü performansı da kulaklarımızın pasını sildi. Müzikle bale arasında öyle bir uyum vardı ki; o klasik müziğin bir yükselen, bir alçalan tonunda insan kendini oyunun içinde rol alan sanatçı gibi hissediyor, balerinlerin, baletlerin o yumuşak hareketleri, o büyülü danslarıyla günlük yaşamdan kopuyordu.

Ölümsüz bir aşk hikayesini anlatan bu eser, Romeo ve Juliet'in, Juliet'in babasının verdiği partiye, Romeo ve arkadaşlarının gizlice girmesi ve en sonunda gerçek kimliklerinin anlaşılıp birbirlerine aşık olmalarıyla başlar. Fakat ortada bu iki gencin aşkını engelleyen büyük bir sorun vardır; bu, iki ailenin birbirlerine düşmanlığıdır. Fakat bu düşmanlık Romeo ve Juliet'in büyük sevgisini engellemeye yetmez ve Romeo her akşam Juliet'i görmeye gider. Fakat ne yazık ki, Romeo ve arkadaşlarının hazırladığı festivali basan, Juliet'in akrabaları,

Romeo ♥ Juliet

Romeo'nun en yakını arkadaşını

öldürür. Bu bardağı taşıran son damla olur. İki genç, o akşam kaçıp evlenirler. Fakat babası Juliet'i kendi seçtiği damat adayı ile evlendirmekte kararlıdır. Juliet, yardım etmesi için pedere gider. Peder, ona, ailesinin intihar ettiğini sanması için uyku ilacı verir.

Juliet ilacı aldıktan sonra derin bir uykuya dalar, öyle ki hem ailesi, hem Romeo onun öldüğünü zanneder. Romeo sevdiğini kaybetmenin acısıyla yaşamına son verir, o sırada derin uykusundan uyanan Juliet, sevgilisinin intihar ettiğini görür ve o da kendini öldürür. Olayı engellemek için gelen peder ve çocukların aileleri gördükleri sahne karşısında çok üzürlüler ve yaptıkları hatanın farkına vararak barışırlar.

Romeo ve Juliet'i ölümsüz kılan hem onların yaşadıkları engel tanımaz aşk, hem de bize verdikleri derstir, benim için de bu oyunu unutulamaz yapan, oyuncuların, temsil sonunda, perde açıldığında aldıkları, bütün Harbiye'yi, Taksim'i saran alkış, o perdenin, yükselen alkışlarla tekrar tekrar açılması ve oyuncuların yüzündeki sevinçle gurur karışımından doğan sözcüklerle anlatılması imkansız ifade oldu.

Benim size tavsiyem, her sene Eylül ayında düzenlenen bu sanat etkinliklerini takip etmenizdir. Eminim ki unutamayacağınız anlar yaşayacaksınız.

Ece BAĞATUR

10/C

SAVAŞ KOKAN BİR HAYAT

MICHEL DEL CASTILLO

O, silah sesleri ve uzun sessizlikler içinde yaşadığı yılları romanlarına yansıtabilen; öz karakter oluştuğu yıllarda, savaşı görmüş, ailesi parçalanmış ve yalnızlığı yaşamış bir yazar. Okuduğum **1981 Renaudot Ödüllü “Karar Gecesi”**, 20 yıllık Castillo İç Savaşı’nı oluşturan parçalardan yalnızca biri. İşinde, okulunda, evinde, uykusunda onu asla bırakmamış savaşının, sanıklarının ve iki metafizik polis tablosunun arka planındaki Franco İspanya’sının, Castillo anlatımıyla biraraya getirilmesi. **31 Ekim’de okulumuzda ağırladığımız, İspanyol asıllı Fransız romancı, bu romanında kendi durgun görüntüsüne taban tabana zıt tiplerleriyle okurlarını buluşturuyor.**

Murcia Emniyet Müdürlüğü mali polisinde görevli, evli, iki çocuk babası genç müfettiş Santiago Laredo, Huesca Emniyet Müdürlüğü cinayet masasına atanır. Başlangıç coşkusunun yerini zamanla, Murcia’daki üstlerinin ve bazı arkadaşlarının ciddi uyarılarının yarattığı soru işaretleri, korku ve kaygı alır. Yanında çalışacağı insanı merak ederek, onun hakkında bilgi edinmek amacıyla girdiği “AVELINO PARED ARAŞTIRMASI”nda tanıdığı gizemli ve acımasız karakterde, kendisini bulur. Avelino Pared’in doğum günü olan 21 Ekim 1907’de yola çıktığı bu yolculukta yaşamlar ve Franco İspanya’sının yakın dönemi birbirine karışırken, “Düzen için düzen adına hizmet” maskesi altında, şiddet ve insan öldürmeye varan bir tutku ortaya çıkar.

Avelino Pared’in, sağır ve dilsiz bir babadan, anneyle ilişkiye giren bir amcadan (Belki gerçek babası) ve dedikoducu bir mahalleden nefret ederek geçmiş çocukluğunda, kendi çocukluğunu bulur Santiago.

“Niçin polis olunur ?” sorusunun cevabı, her metafizik poliste bir yerlerde saklıdır. Avelino Pared’in ise manastır düzeni sağlamakla hayatta kalabildiği için polis olduğu apaçık ortadadır. İdeali; aklın, istek ve kaygının direnmediği; amansızca bir boyun eğiş ve varlıktan vazgeçiş üzerine kurulmuş, tam ve tartışmasız bir düzen tutkusudur. Hayatı boyunca affetmeyen ve acımasız bir

polis olmasının sebebi ise çok açıktır; merhamet ve iyi niyetin olduğu yerde düzensizlik vardır.

Temelde birbirlerine çok benzeyen bu iki polisin buluşması sonrasında, Santiago bir başka gerçeği öğrenir. Avelino Pared , çok önce yaptığı bir araştırma sonucunda, Santiago’yu kendisine tasarlamış olduğu ölümü gerçekleştirmesi için seçmiş ve atanmasını sağlamıştır. Avelino Pared ’in izinden ilerlediğini zanneden Santiago sürüklenerek, kendi içinde yaşadığı dengesizliklere ve zaaflarına döner; çok sevdiği öğretmeninin eşcinsel ilişkisini öğrendiği, babasından nefret ettiği günlerin bunalımıyla, Avelino Pared’in tasarladığı her şeye noktayı koyar; onu öldürür. Her ikisi de bu seçimde en ufak bir pişmanlık duymadan, önceden düzenlenen bu oyundaki görevlerini yerine getirirler. Böylece Avelino Pared kendi ölümünü kendi seçerek, Santiago’yu emeline alet etmiştir. Kansere yenik düşmek yerine, başka bir metafizik polis tarafından mekanını dahi ayarladığı, her şeyin örümcek ağı gibi birbirine bağlı olduğu ve düzen peygamberine en çok yakışan ölümü seçmiştir kendisine.

Don Avelino Pared, düzen adına milyonlarca çocuğun kanını döken ve kendi kendisinin kurbanı olan İspanya’nın portresidir aslında. Karar Gecesi, bağımsız, klasik, hem polisiye, hem felsefi, hem psikolojik, hem politik bir roman, hem de hiçbir. Çevirmeni Özdemir İnce, **“Castillo, yüreği Dostoyevski’nin yüreği, beyni Kafka’nın beyni, eli Hemingway’in eli”** diyor, romanın renginden bahsederken...

İnsanı, düzeni, şiddeti, Tanrı’yı, tutkuyu; Tanrı, devlet, düzen ve insan tartışmasını gözler önüne serebilen bir eser. Kan dökabilen insanlar ve saplantıya varan tutkuların iplerini çektiği insanlar her zaman tehlikelidirler.

Savaş kokan bir hayat; Michel Del Castillo, silah sesleri ve sonraki deli eden sessizlikleri...

Sinem MALKOÇ

9/B

Sanayi devriminin verdiği kıvılcımla

TOPLUMSAL YOZLAŞMA

yavaş kapitalist birer alışveriş manyağına

inanılmaz bir hızla gelişmeye başlayan teknoloji, transistör, nükleer enerji, uzay uçuşları derken bizi yepyeni bir dönemin, kültürel, ahlâki, siyasî bütün değerlerin temellerinden oyulup yerle bir olduğu, yerlerine yeni değerlerin inşa edilmeye çalışıldığı; doğruyla yanlışın, iyiyle kötünün birbirine karıştığı, insanların yalnızlaştığı, yerkürenin doğal kaynaklarının bilinçsizce, hoyratça tüketildiği, geçmişin sorgulanıp geleceğe kuşkuyla bakıldığı bir devrin eşiğine getirmiştir.

Haberleşmenin ve ulaşımın kolaylaşması beraberinde "küreselleşme" denen bir olguyu da getirmiştir. Bütün kültürlerin birbirine karıştığı dünyada artık ülkeler kendi geçmişlerine sahip çıkmaya, özlerini ve tarihlerini korumaya başlamışlardır. Bir kimlik kaybının eriyip gitmek anlamına geldiğini herkes farketmiştir.

Böyle bir dönemin başlamasıyla ülkemiz hızlı bir toplumsal değişme ve gelişmenin etkisinde kalmıştır. Hızla artan tüketim, yaygınlaşan modern hayat, nice kolaylık, rahatlık, konfor ve bunlardan faydalanabilmek için tek çare olan para bir yandan bir kısım insanı pençesine alıp "Kazan da nasıl kazanırsan kazan !" felsefesine inandırarak onları yavaş

dönüştürürken çoğunluk geçim sıkıntısıyla ve dar gelirin dertleriyle didinmektedir. Bir tarafta cep telefonu, internet, havyar olmadan yaşayamayan, nereye harcayacağını bilemeyecek kadar çok para kazanan bir kitle, diğer tarafta değil yabancı bir dili, kendi dilini bile doğru dürüst konuşamayan başka bir kitle...

Sindirilmeden, "neden" diye sorulmadan birden benimsenen gelişmeler beraberinde görgüsüzlüğü, taklitçiliği ve özentiyi de getirmiştir. Kapitalizmin iyice derinleştiği zenginle fakir arasındaki uçurum toplumun kültürünü ve ahlâkını da etkilemiştir. İnsanlar korkunç bir bireyciliğe, benmerkezciliğe, çıkarıcılığa, acımasızlığa hatta hilebazlığa sürüklenmektedir.

"Batı"yı bütün şekilleriyle, yani yaşayışı, örf ve adetleriyle taklit etmek, bu şekilde yükselip kalkınacağımızı düşünmek saçmalıktan ibarettir. "Batı"daki sistemin doğru ve işlevsel yanlarını kendi kültür ve âdetlerimizle harmanlayarak benimsemeli, işimize yarayan kısımları alıp özümseyerek kullanmalıyız. Geleceğin Türkiye'si ancak böyle var olabilir.

Kerem ULUENGİN

11-FEN

Atatürk Ağacı

*14 Kasım Puma günü tören çıkışı, Atatürk Haftası'nın sonunu belirlemek amacıyla, lise kısmı bahçesine güzel **Manolya ağacı** diktik. Çerre koluna ve çerre kolu Rehber Öğretmeni **Müberra Hanım**'a bu güzel fikri gerçekleştirdiği için teşekkürler.*

Gerçek anlamda yaşadığımız hayatı iliklerimize kadar hissedebilmek, çeşit çeşit üzüntülerin, mutlulukların, heyecanların, umutların, bekleyişlerin, vazgeçişlerin, aşkın sarıp sarmaladığı bu harikulâde karışımdan zevk alabilmek, bu dünyada bulunmamızın en güzel nedeni olmalı.

Aramızda bazı insanlar var ki onların farklı farklı karışımları tadıp, türlü türlü zevkler almaları için, bir sonraki hayata inanmalarına hiç gerek yok, çünkü onlar “tiyatrocı”. Perde açılınca, umutsuz bir kölenin, soylu bir çarichenin ya da kralın kanı, damarlarını sarıverir ve bir anda dünyayı değiştirirler. Daha güzel ne olabilir ki. Bu yüzden bu insanlara oldum olası saygı duyarım.

Son zamanlarda gittiğim oyunlardan beni en çok etkileyen, Dormen Tiyatrosu’nun hazırladığı “Şahane Züğürtler”di. Başrollerini Haldun Dormen ve Nevra Serezli

ŞAHANE ZÜĞÜRTLER

paylaşıyorlardı. Bu iki yıllanmış, tecrübeli sanatçının damarlarında ise, eski Rusya’nın çöküşüyle Fransa’ya yerleşmiş soylu bir çiftin kanı dolaşıyordu. Kendileri aslında eski yaşamlarından kalma saraya ait büyük miktarda paranın sahibi olmalarına karşın, Paris’te yoksul bir hayat sürüyorlar çünkü Fransa bankalarında yatan bu paranın kendilerine ait olmadığına, bir gün saraya geri verilmek üzere korunması gerektiğine inanıyorlar. Bir yandan da Paris’teki pahalı yaşama karşı tamamen meteliksiz kalınca, pazardan sebze çalma durumuna kadar düşünce, çalışmaya mecbur olduklarını düşünüyorlar. Fakat hayatta hiç yapmadıkları bu durum onlara çok yabancı... Ne bir bankada bankacı olmasını, ne de pazarda limon satmasını biliyorlar. En sonunda zengin bir ailenin yanına uşak ve hizmetçi olarak girmeye karar veriyorlar. Bu iş onlara bir zamanların Sen Petersburg’unu, çar ve çarichenin yanında geçen hayatlarını anımsatıyor.

İlk başta biraz garip karşılansalar da bu konudaki pratik zekalarıyla gerek Mösyö ve Madam’ın gerekse çocukların sevgisini hemen kazanıyorlar.

Onlarla gitar çalıp, şarkılar söylüyorlar. Bazı eski Rus geleneklerini paylaşıyorlar. Çocuklar ise onların hizmetçi kimliğini unutup, onları mutlu edebilmek için, bulaşıkları yıkayıp, ev işlerine yardım bile ediyorlar. Son sahne çocuklar ve bizim eski dük ve düşesin özel bir baloya hazırlıklarıyla açılıyor. Yalnız bu sefer gidecekleri balo Rusya’nın eski soylu asilzadelerinin gittikleri balodur. Çocuklar bu sahnede kaç zamandır evlerinde hizmetçi olarak çalışan neşeli, şirin çiftin asıl kimliklerini öğreniyorlar. Perde eski Rus şarkısıyla kapanıyor...

Bu bir zamanın Rusya ve Fransa’sını anlatan oyundan sonra kafamda bir soru belirdi. Gerçekten bu insanlar kendi kültürlerine, geleneklerine, saraya ve sahip oldukları değerlere bu kadar bağlı mıydılar? Kendi çıkarlarını hiç düşünmeden, kendilerini feda ederler miydi? O zamanda varsa bile acaba bugün dünyada böyle insanlar kalmış mıydı?

Ayşegül BOZAN
9/B

TÜKETME İSTEĞİ

Bazen annem, ben ve Güneş, Carrefour'a alışveriş yapmaya gideriz; bütün ihtiyaçlarımızı aynı anda karşılayabilmek ve zaman kazanmak için... Kasada para ödemek için sıra beklerken dikkatimi çeken bir şey olur hep. Alışveriş arabaları her zaman çeşitli yiyecek, giyecek vb malzemeleriyle tıka-basa doludur. Bu tür büyük alışveriş merkezlerinde arabaları iyice doldurmak insanlar için bir gereksinim hatta daha da ileri giderek bir tutku halini almıştır. İnsanların ihtiyaçları olsa da olmasa da durmadan alışveriş yaparlar.

Kimi zaman kendimi suçladığım olur. Dünyada ne olup bittiğini pek takip etmem. Haberleri dinlemeye çalışırım ama söylenenler bir kulağımdan girip öbüründen çıkar. Bugüne kadar insanların tüketme isteği üzerine de pek fazla kafa yormadım. Sanırım bunda umursamazlık kadar bilinçsizliğin de etkisi olmuştur.

Bilinçsizlik, tüketim isteğinin getirdiği önemli sorunlardan biridir. İnsanlara neye ihtiyaçları olduğunu, ne almaları gerektiğini unutturarak onları gördükleri her şeyi almaya iter. İnsanlar neden böyle garip bir isteğe kapıldıklarının farkında olmazlar. Zaten onları alışveriş yapmaya iten şeyin tuhaf bir hırs olduğunu anşayacak

durumda değildirlir. Tek amaçları almak, tüketmek ve bunu yapabilmek için daha çok kazanmaktır. Gördükleri her şeyi almak isterler.

Bu noktada devreye ticaret yapan, bir şeyler satmaya çalışan kimseler girer. İnsanların her şeyi alma isteğini körüklemeye çalışır reklam ve promosyonlarla. Giderek her şeye hatta insana bile bir fiyat biçilir. Tüketme hırsını eleştiren kimseler bu toplumun bir parçası haline gelirler ya da getirilirler. (Şu sıralar Che Guevera' ya ait her şeyin pazarlanıp satılmaya çalışılması gibi.)

"İnsanların tüketim hırslarını kontrol edebilmeleri ancak eğitimle mümkündür" gibi bir teori ortaya atılabilseydi sorun çok daha küçük olurdu. Ama bugün iyi eğitim görmüş kişiler bile bu düzenin işleyişine dahil ediliyorlar. Bu konuda her insan kendi bilincini kullanmayı öğrenmelidir. Ama böyle bir etkilenme bütün insanlarda bir parça görülüyor. Yine de bu etkilenme hırsa dönüşmemelidir. Başka insanların hırs veya isteklerini kontrole almak mümkün olmasa da kendi hırslarımızı, bazı değerleri ve bu değerler için mücadele eden insanları korumak herkesin yapabileceği bir iştir.

Fatma KARAGÖZ

9/C

Ankara Gezisi

*Suna Hanım ve Abudaram Bey tarafından 9. sınıf öğrencileriyle gerçekleştirilen Ankara ve Kapadokya gezisinde öğrencilerimiz **Şayın Cumhurbaşkanı Süleyman Demirel** tarafından kabul edilmişlerdir. Şayın Cumhurbaşkanı, harika bir compact disk, Cumhurbaşkanlığı Şeref Kitabı ve birkaç takvim hediye etmişlerdir. Disk, müzik hocamızda, kitap ise kütüphanede bulunmaktadır.*

YABANCI BİR NESİL

Kültür, lâtince "cultura" kökünden gelir, tarım veya ürün anlamındadır.

Bir topluluğu oluşturan bireylerin duyuş ve düşünüş değerlerinin bütününe denir. Gelenek, görenek, sanat değerleri gibi. Toplum dilinde bilgi anlamında da kullanılır. Kültür, insanın belli bir ereğe göre meydana getirdiği üretimin tümüdür.

Toplumlar, çeşitli sebeplerden dolayı (savaş, ticaret) birbirlerinin kültürlerini tanırlar ve ister istemez birbirlerinden etkilenirler ve bu yolla kültürleri değişir. Orta Asya' da kalıp güçlü Türk kavimlerinden ayrılan Türk gruplarının birkaç nesil sonra Çin isimleri alıp ortadan kaybolduklarını görürüz.

Kültürler birbirlerinden etkilenirler ve insanların yeni kültürlere gösterdiği tepki çok önemlidir, çünkü toplum kendi kültürünün temellerini sarsacak yenilikleri benimser veya kendi kültürünü yadsımak yoluyla yeni kültürü benimserse benliğini yitirir. Bu da toplumun geleceğini tehlikeye atar. Avrupa'da Rönesans hareketleri Antik Çağa dönüş özlemiyle başlar, Fransız kültürü İtalyan kültüründen esinlenmiş, hatta bazen onu taklit etmiştir. Fakat Fransız aydını hiçbir zaman kendi kültürüne sırt çevirmemiştir ve bu da meyve olarak dünya sanat tarihinin en seçkin örneklerini vermiştir.

Dünyanın bugün içinde bulunduğu durum eskisi gibi yayılmacı politikalara izin vermemektedir. Bunun için, gelişmiş ülkeler gelişmemiş veya gelişmekte olan toplumları topraklarını alarak değil, kültürel ve ekonomik olarak sövmeye başlamışlardır. Ekonomik olarak bağlandıktan sonra, Atatürk' ün de dediği gibi, bir toplumun bir daha ayakta durması neredeyse imkansızdır. Çünkü yaşayabilmek için başkalarına bağlıdır. Onlar ne derse yapmak zorundadır. Daha sonra, yavaş yavaş kendi kültürünü aşilar "süper güç". Şuurunu yitirmiş bir boksörü yenmek kolaydır çünkü.

Kültürü başkalaşan millet (ya da kültürüne yabancılaşan millet) artık felç olmuş bir insan gibidir, savunmasız ve güçsüz. Artık sövmek çok kolaydır.

Fazla uzağa gitmeye gerek yok, ülkemiz bunun en canlı örneği. İnsanlar artık ayrılırken "güle güle " yerine

"bye bye" diyorlar. "Post-modern zamanların zehiri" Coca-Cola'yla başlamış zaten bu ülkede emperyalizmin çanları çalmaya. Sanat olarak da çok mu farklı durumumuz ? Mustafa Kemal' in yolunda olduğunu iddia edip aslında tam tersi bir yoldan ilerleyen aydına ne demeli? Sanat akımlarımızdan hiçbiri batı taklitçiliğinden öteye gidememiş ki. Mesela Garip akımının köklerini Türk şiirinden aldığı kim iddia edebilir ? Tamam, Orhan Veli şiiri çok güzel, ama Türk mü acaba ? Bütün bunların sonucu olarak elimizde içi boşaltılmış bir gençlik kalıyor. Türkçeyi doğru dürüst konuşamayan, dinlediği müzik ne belli olmayan, kitap okumak gibi "kötü alışkanlıkları" olmayan bir nesil... Onun yanında eğitim görmemiş, zorunlu olarak birkaç halk türküsü bilen, fakat yine kitap okumaktan uzak başka bir nesil. Ve aralarındaki uçurumlar...

İçimizden kim (ben de dahil olmak üzere) gerçek Türk müziği nedir biliyor? Pop mu? Arabesk mi? Rock mı? Kim Türk müziği dinliyor, kim üç tane Türk ressamı sayabilir? Vivaldi güzel, Bach güzel . Ama -beğen veya beğenme- kendi sanatını, kendi kültürünü bilmiyorsan, bilmen istenmiyorsa, bu işte "gizli" bir iş vardır.

Mustafa Kemal devrimi, "emperyalist batı"ya karşı yapılan bir savaştan sonra, bir çağdaş uygarlık seviyesini yakalama çabasıdır. Batı taklit etmek değil (yoksa Türk Tarih Kurumu, Türk Dil Kurumu kurulmazdı). Fakat İsmet İnönü zamanından sonra batıcılık adı altında tam bir taklitçilik, tam bir benlik kaybı yaşanmıştır. Türk adı altındaki değerlere sırt çevrilmiş, "batılı" her yenilik sorgulanmadan alınmıştır. Zaten, "Batıda batıcılık, batı diplomasisine boyun eğmek" anlamına gelir. (Niyazi Berker) Sonuç ? Geçmişte yapılmış bütün hataların acısını çekecek, bilinçsiz ne batılı ne Türk bir "kaymak kesim". Eğitimden yüzyıllardır olduğu gibi nasibini alamamış, hep bir kenara itilmiş, koyu bir kaderciliğe saplanmış, umutsuzca "yuvarlanıp giden" bir alt kesim.

Son olarak bir Vietnam atasözü **"Ahmak hayran olur, bağlanır, çünkü arılamaz ; zeki, kuşkulandır, dibini karıştırır, çünkü anlar"**.

kardelen

Her akşam bulutlar
Bilmez telaşımı,
Her akşam bulutlar
Belki de Haziran
Bulacak naaşımı
Belki de Haziran
Birgün geleceğim
Alıp şu başımı,
Birgün geleceğim

diyen şairimiz **CAHİT KÜLEBİ'yi 20 Haziran 1997** Cuma günü sabaha karşı saat 04.15' de yitirdik.

Sonbahar Geliyor
Sonbahar geliyor serçe
Fıvranı nereye yapacaksın?
Ayrıca çiçek açmadan önce
Meyvelerin iyi geçecek
Rüzgar başka çeşit esecek
Yağmurlarla ıslanacaksın
Halbuki ne kadar sıcaksın!

Cahit Külebi

"Parlamentarizm, yani beş tane politik düşünce arasından birini seçmek için verilen resmi izin, bağımsız ve kişisel görünmekten, kendi düşünceleri uğruna savaşır görünmekten çok hoşlanan bir sürü insanın özellikle hoşuna gider. Fakat aslında sürüye tek bir düşünceyi zorla kabul ettirmek ya da beş tanesi arasında seçim yapmasına izin vermek o kadar önemli değildir; bu beş düşünceden hiçbirini paylaşmayan ve herkesten ayrı duran kişi, bütün sürüyü aleyhine çevirir her zaman."

Friedrich Nietzsche

Özgürlük, eşitlik, seçme hakkı... Her gün hakkında konuştuğumuz, sürekli kendi kendimize bunlara sahip olduğumuza dair övündüğümüz, kişiliklerimizin bir uzantısı saydığımız yüce kavramlar. Lütfen, maskelerinizi çıkarın ve bir daha aynaya bakın, hanginiz dilinizden düşürmediğiniz bu ideallere inanıyorsunuz ve gerçekleşmesini istiyorsunuz? Hanginiz diğerleriyle eşit olmaya dayanabilirsiniz? Hem bütün hayatınızı kendinizi diğerlerinden büyük görerek yaşamak üzerine kuracaksınız, hem de eşitlikten bahsedeceksiniz. Filozofun biri, yoldan geçen deliye sormuş: "Mutlu olmanın sırrı nedir?", deli de hemen cevap vermiş: "Kendine hayranlık besle, sokakta yaşa.". Filozof şaşırmış, sokakta yaşamaya ne gerek var, kendine hayran olmak yeter de artar, demiş. Deli de cevabı yapıştırmış: "Sürekli küçümsemezsen nasıl hayranlık besleyeceksin boyuna?"

Özgürlük nedir? Özgürlük kelimelerle anlatılamaz. Her insan için farklıdır özgürlük. Herbirimiz farklı duyumsarız onu. Ve korkarız ondan. Bizler aslında özgür olmak istemiyoruz. Kendimize kahramanlar yaratıyoruz, maskeler takıyoruz, kendi gerçeklerimizi, kendi deneyimlerimizi arayacağımıza hep başkalarının peşinden gidiyor, sürekli deneyimlerimizin başkaları tarafından onaylanmasına ihtiyaç duyuyoruz. Birilerinin bize neyi, ne zaman ve nerede yapacağımızı söylemesi gerekiyor. Aksi takdirde elimiz ayağımız bağlanıyor.

Doğduğumuz andan itibaren sürekli bir şeyleri seçmeye yönlendiriliyoruz. Bizden hep taraf

ÖZGÜRSÜZLÜK

olmamız isteniyor. Bu nedenle hiçbir zaman bütün diye bir kavramın varlığını duyumsayamıyoruz, bizi özgürlüğe götürecek yolu bulamıyoruz asla. Seçimleri biz yapıyoruz belki, bu nedenle de sahte bir kontrol duygusu uyanıyor içimizde ve aynı zamanda onaylandığımızı da hissediyoruz. Bir siyasal partiye oy verdiğimizde, biz onları onaylamış oluruz, halbuki karşılığında bizim onaylanmamız gerekmez, böylece yönetimin bizim elimizde olduğu gibi yalancı bir duyguya kapılırız. Biz seçme eylemini yaparken, aslında siyasal partiler sunmak, sınırlamak ve seçimlerimizi belirlemek suretiyle bizi denetlemektedirler. Güçlenen onlardır aslında, çünkü bizi denetleme gücüne sahiptirler.

Hepimiz demokrasinin totaliter rejimin karşıtı olduğuna ve bir numaralı ögesinin de seçme hakkı olduğunu düşünürüz. Halbuki seçim yoluyla insanları böleriz ve taraflara ayırırız. Böylece hep beraber hareket etme şansından mahrum kalırız. Bir tarafta BİZ varız, bir tarafta ONLAR. Yapacakları her harekete karşı önyargılı olduğumuzdan, sağlıklı düşünme şansını da yitiriyoruz. Olasılıkları yalnızca tek bir gözden değerlendiriyor, gökyüzüne tavanda açtığımız toplu iğne büyüklüğündeki delikten bakmayı tercih ediyoruz.

İnsanlar hiçbir konuda eşit olmak zorunda değiller. Evrendeki enerjinin dönüşümünü sağlayan sahip olduğu çeşitliliktir. Özgürlük, tamamen bireysel bir olaydır, bunu toplumsal olarak nasıl ele alabiliriz ki? Her bireyin yapması gereken tek şey kendi özgürlüğünü araması ve onun derinliğine inmesidir, bundan daha fazla ne söyleyebiliriz ki? Başkalarını da kendimize benzetmeye çalışarak onay arama duygumuzu tatmin etmek istiyoruz, kendimize, kendi verdiğimiz kararların hiçbirine başkalarınca onaylanmadıkça güvenmiyoruz çünkü. İtiraz etme gücümüz yok. Birey olarak özgürlükten kaçtığımız sürece, onu toplumsal olarak ne demokrasi altında, ne de başka bir yönetim altında elde edebilmemiz mümkün değil.

Artık günümüz insanını belirleyen en önemli unsur yaptığı seçimler. Toplumdaki yeriniz, öneminiz, bireysel özelliklerinizin hepsi bu yapılan seçimlerde gizli. Yaptığımız seçimler sonucunda sürekli bir şeyleri tüketiyoruz. Ama hiçbir zaman

derinliğine yaşamak yok. Kaçıp gideni kovalamak diye bir şey yok. Bu sınırlandırılmış halimizle, hâlâ "ben seçtim..." diyerek kendimizle övünebiliyoruz. Modanın, markaların peşindeyiz. Aynı kalitede olduğu halde, birçoğumuz sırf marka diye fiyatı üç misli fazla olan malı alıyoruz. Ne için? Kendimizi güvenlikte hissetmek ve başkalarının onayını almayı garantilemek için tabii. Bir yandan beş para etmez şeylere milyonlar yatırırken, öte yanda sırf maddi değeri yok diye ilgilenmediğimiz onca güzel şeyin bulunması, düşündürücü olduğu kadar üzücü de.

Hükümetlerimizi seçimle iş başına getirdiğimiz için seviniyoruz. Biz seçiyoruz onları. Sadece kendi ülkemizden bahsetmiyorum. Bütün demokratik ülkelerden bahsediyorum. Ama nasıl oluyor da onları denetlediğimizi iddia edebiliyoruz. Orta Çağ'da, idamlar halkın gözü önünde yapılırdı, herkes olan bitenden haberdar olurdu, artık ona bile sahip değiliz. Şimdi işkenceler, suikastler kapalı kapılar ardında yapılıyor. O kadar bilgi çağında olmakla övünen, bilgiye anında ulaşmakla şişinen modern insan, iş devletin çevirdiği entrikalara gelince nedense sağır sultan kesiliyor. İngilizlerin, II. Dünya Savaşı'nda Japonların Pearl Harbour saldırısını önceden bildikleri halde, sırf Amerikalılar savaşa girsin diye bunu gizlediklerini öğrenmemiz yıllar aldı. Halbuki sadece bu nedenden dolayı yüzlerce insan ne olduklarını anlamadan hayata veda ettiler. Yalnızca duymak istediklerimizi duyuyoruz, görmek istediklerimizi görüyoruz. Yunanistan'ı teröre destek vermekle suçluyor ve bütün Rumları düşman ilan ediyoruz, sonra gidip Ruslarla savaşan Çeçenlere el altından silah satıyoruz.

Çağdaşlaşma, demokratik olmanın en önemli unsurlarından olarak gösteriliyor. Peki neden çağdaşlaştıkça eski geleneklerimizden, tarihimizden kopuyoruz? Aslında çağdaşlaşmak daha çok batılılaşmak demek, onların kültürünü almak, onlara benzemek demek bizim için. Kendimize güvenmiyoruz, biz yapamayız diyoruz. Kalkan olarak da gelişmişliği kullanıyoruz. Çağdaşlaşma kendine özgü değerleri kaybetmek demek değilse neden Amerikalılar hiç çağdaşlaşmaktan bahsetmiyor? Eğer asıl anlamı gelişmekse, neden onlar bu kavramı hiç kullanmıyorlar? Kendimizi kandırmayalım.

Batı toplumları çok mu demokratlar, çok mu özgürler? Öyle olduklarını kabul bile etsek, bu aşamaya nerelerden gelmişler? Nedense bizden insan hakları diye hesap sorulduğu zaman kimseden ses çıkmaz, biri de isyan edip siz yüzyıllarca Afrika'daki, Amerika'daki insanları sömürdünüz, köle yaptınız, yurtlarından ettiniz, bununla da kalmadınız, Aztek ve İnka halklarını soykırıma uğrattınız, Amerika'daki yerlileri yok ettiniz, şimdi de utanmadan kalkıp bize insanlık dersi veriyorsunuz, diyemez. Çünkü çıkarlarımıza uymaz. Biz hiçbir zaman kendimize ait yepyeni bir kültür kurmayı hedeflemedik ki, tek yaptığımız şurdan burdan bir şeyler alıp birleştirmeye çalışmaktı. Bu şekilde demokrat olmak ve uygar insan kategorisine girmektense, ilkel bir kabiledeki çiplak avcı olmayı tercih ederim.

Kendimize yepyeni ufuklar açmak yerine, hâlâ eskilerin ideallerini savunuyor, bundan sahte bir güç alıyor, bu duyguyu koruyabilmek için de mümkün olduğu kadar o eski değerleri kutsallaştırıyoruz, ona dil uzatanları vatan haini ilan ediyoruz. Kendimize ufak bir daire çizmişiz, dönüp dolaşıp hep aynı yere geliyoruz, ama ne yazık ki ilerlediğimizi zannediyoruz. Özgürlük, hiçbir düşünceye bağımlılığı kabul edemez. Saf doğru diye bir şeyin olmadığını bilir o ve bizi hep kendi gerçeğimizi aramaya zorlar. Herkesin dayanabileceği, sahip olabileceği bir kavram değildir o, hatta kimse sahip olamaz ona, yalnızca onunla birlikte onu yaşamayı öğrenebilirsiniz, o kadar.

Hiçbir düzen insanlara beklediklerini veremeyecektir ve insanlar şimdi de oldukları gibi sürekli arayış içinde olacaklardır: Herkesin cevabının kendi içinde olduğunu ve bunu da ancak kendilerinin bulup çıkarabileceklerini anladıkları gün de kurtulacaklardır bu düzen adı verilen zincirlerden. Toplumsal yaşam yine devam edecektir, ama artık bireyselliklerinin farkına varmış olduklarından, her kişi kendi yolunu çizecektir ve bu yolda da kimi zaman başkalarıyla yolu kesiyecektir. O zaman onlarla oturacak, sohbet edecek, deneyimlerini paylaşacak, ama hiçbir zaman kendini bir şeyle sınırlı tutmayacak, sürekli özgürlüğünü arayacak, ve özgürlüğün aslında sürekli özgürlüğü aramak olduğunu keşfedecektir...

"[.....] Daha çok seçme olanağımız var; bu yüzden, daha çok özgürlüğümüz var. Hayır. Böyle değil. Özgürlüğün özü, bir nesneyi, bir kişiyi, bir düşünceyi ya da bir çiçeği bir başkasına tercih etmek değil. Özgürlük, hiyerarşik bir düzene ya da karşılıklı dışlamaya doğru götüren bir eylem değil. Özgürlük bir reddetme eylemi değil. Daha çok bir kucaklama, içine alma eylemi o. "Seçme özgürlüğü", kavram olarak özgürlük durumuna aykırıdır. Özgürlük, "ya bu ya o" değil, "ya hep ya hiç" eylemidir daha çok.

Özgürlük, ne ortaklaşa seçilen bir nesne gibi paylaşılabilir; ne de iki kişi özgürlüklerini aynı biçimde kullanabilir. İki insan aynı şekilde özgür olamaz. Özgürlüğün ruh hali her insana göre değişir. Çoğumuz özgürlüğü sıkı bir şekilde elinde tutamaz. Özgürlükten korkarız; bizi nereye götüreceği düşüncesi ürkütür bizi. Bu yüzden, sözümona seçme özgürlüğünü yeğleriz. Bizimle aynı şeyi seçen başkaları da varsa, ki her zaman kaçınılmaz olarak vardır, o zaman biz de özgürlüğümüzde kendimizi güven içinde hissederiz.

Öylesine özgür değiliz ki, özgürlüğümüzde bile başkaları tarafından doğrulanmak isteriz. Bu yapı içinde özgürlük belirli seçimler halinde standartlaştırılmış, sonunda taraflar ortaya çıkmıştır. Özgürlükle standardizasyonun birbirine taban tabana zıt olduğu apaçıktır; tıpkı özgürlük ve güvence kavramlarının zıt olması gibi. Güvence, totaliter toplumun bir özelliğidir; onun içinde, devletin kudreti ve anaerkil gözetimi sayesinde kendimizi güven içinde hissederiz. Oysa özgürlük, belirsizlik demektir. Özgür yaşamak bilinmeyene yolculuk yapmak demektir. Bu anlamda özgürlük, bir doğrulama niteliği de taşır. Bireyin, sonsuz sorgulama potansiyelini, sonsuz bir arayış içinde olmasını, sonsuz sayıda düşünceyi, şeyi ve deneyimi, sonsuz farklılıkta bileşimler içinde biraraya getirme / dışlama potansiyelinin doğrulanmasıdır. Özgürlük, özgürlüğün doğrulanmasıdır. "

Gündüz VASSAF

Serdar SOYDEMİR
10/C

TOPRAK ANA UMUTLU

Beşinci sınıfta okul gezisini Gelibolu yarımadasına gitmiştik. Yolculuğumuz neşeyle başlamıştı. Gelibolu'ya geldiğimizde otobüs durdu. Başımı camdan uzattığım zaman kötü bir manzarayla karşılaştım. Üç yıl önce Gelibolu ormanlarında büyük bir yangın çıkmıştı. Yangın günlerce sürmüş, zor söndürülmüştü. Yangının olduğu yerler şimdi simsiyahtı, ortada ne bir ağaç vardı ne bir çiçek. Sadece söndürme çalışmaları sırasında hayatını kaybeden orman müdürünün heykeli vardı. Heykel tek başına, mahzun duruyordu.

Bir an düşündüm. Bir ağacın büyümesi, bir çocuğun büyümesi kadar uzun ve zor bir iştir. Bir fidanın büyüüp, gelişip ağaç olması çok emek ister. Peki insanlar niye ağaç yetiştirirler? Çünkü ağaçlar havayı temizler, bol oksijen sağlar. Toprağın çöle dönmesini önler, yağmur yağmasını sağlar. Geçen yıl çıkan yangınlarda çok ormanımız yandı. Ağaçlarla birlikte bu ormanlarda yaşayan hayvanlar da yok oldu. Bu yangınlara önlem almazsak doğanın dengesi bozulur. Bu da insan yaşamını olumsuz yönde etkiler.

Gelibolu'daki bu üzücü manzara karşısında benimde gözümden bir damla yaş toprağa düştü. O zaman toprak ana dedi ki:

"Böyle çocuklar yaşadıkça, benim çocuklarım ağaçlar da her zaman yaşayacaktır."

Alican Durbaş
HZ 1 - B

SOSYAL ETKİNLİKLER... SOSYAL ETKİNLİKLER... SOSYAL ETKİNLİKLER...

29 Ekim

24 Kasım Öğretmenler Günü

SOSYAL ETKİNLİKLER... SOSYAL ETKİNLİKLER... SOSYAL ETKİNLİKLER...

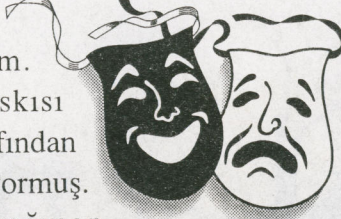
Sevdiğim kitapları tekrar tekrar okumak gibi bir huyum vardır.

Cyrano de Bergerac'ı da bu kitapların arasında sayabilirim. Kitabın benim elimdeki 6. Baskısı 1974 yılında Remzi Kitabevi tarafından yapılmış. O zamanlar 15 lira ediyormuş. Eski bir baskı olmasına rağmen Cyrano'nun dilimize yapılan en iyi çevirisine sahip. Prof. Dr. Sabri Esat Siyavuşgil bu eseriyle Cyrano'nun orijinal dildeki akıcılığını ve şiirselliğini yakalayabilmiş.

Kitap beş perdelik bir tiyatro eseri. Yazar Edmond Rostand her perdeye farklı bir isim vermiş, genellikle o perdedeki kişilere ya da yerlere göre. Tiyatroda geçen ilk temsil "Hotel de Bourgogne'da Bir Temsil" adını taşıyor örneğin... Yazar Edmond Rostand Fransız tiyatrosuna pek çok katkısı olmuş bir insan. 1 Nisan 1868'de Marsilya'da doğan, öğrenimini Marsilya lisesi ve Stanislas Koleji'nde yapan Rostand hukuk okumaya itiliyor önce babası tarafından. Ama bu eğitim tiyatro ve edebiyatla bağlarını koparmıyor. 1897 yılına kadar ortalama başarılar kazanan eserler yazıyor. Bir dostunun önerisi üzerine Cyrano hakkında çalışmaya başlıyor. 27 Aralık 1897 gecesi Rostand ve Cyrano için gerçek bir zafer oluyor. Eser pek çok dile çevriliyor, oyuncular turnelere çıkıyorlar.

Rostand iki önemli eser daha veriyor. L'Aiglon ve Chantecler. Ne yazık ki bütün eserlerinin hakkettikleri yerleri aldıklarını görece kadar yaşayamıyor. 3 Aralık 1918 yılında dünyaya gözlerini kapıyor.

CYRANO DE BERGERAC ÜZERİNE

Anlaşılma mak
Cyrano ve
Rostand'ın ortak noktaları.

1619 yılında Paris'te doğan Cyrano de Bergerac bir şair, aynı zamanda filozof, müziksever, fizikçi, silahşör, mağrur, özgürlüğüne düşkün ve başını belaya sokacak kadar da alaycıdır. Uzun burnu nedeniyle çirkin ama ruhu zengin, kalemi kuvvetli bir insandır. Bıraktığı eserler ölümünden bir süre sonra unutulur. Yaklaşık 27 Aralık 1897 yılına kadar. Komedileri Moliere'i etkiler.

"Cyrano bu içi güzel dışı çirkin yazarın hayatından beş yıllık bir süreci konu alıyor. İlk dört perde 1640 yılında son perde ise 1655'te geçiyor. Eserin konusu kısaca şöyle: Cyrano kuzini Roxane'e mektup yazar. Roxane, Christian'la evlenir. Fakat bir süre sonra kocasının ruhundaki zenginliğe, yani Cyrano'ya aşık olur. Savaş sırasında Cyrano gerçeği itiraf etmek üzereyken Christian'ın ölümü bu itirafı on beş yıl kadar geciktirir. Cyrano aşkını ancak ölürken anlatabilecektir. 1655 yılında buhranlar geçirerek ölür. Ama ölüm onun hayatı boyunca savunduğu değerleri elinden alamayacaktır. 'Cyrano' bize unutulmaz bir şair portresi çiziyor. Bir koruyucuyu reddeden, özgürlüğü seven, çevresindeki aptal, kendini beğenmiş, yalancı, yalaka insanlara saldıran bir şair. Bu dürüstlük, açık sözlülük ve alaycılık ona pek çok düşman kazandırıyor. Ama pek çok kişiyi de kendine hayran ediyor."

Fatma KARAGÖZ

9/B

Bir okul günü sonrası yaptığım bu röportaj bana hayata azimle ve

BİR OKUL GÜNÜ SONRASI RÖPORTAJIM

8) D.C.: Mesleğinizin zor yanları var mı?

şevkle bağlı olmanın ne kadar önemli olduğunu ve yapılabilecek en büyük hatanın bir insana önyargı ile yaklaşmak olduğunu hatırlattı.

1) D.C.: İyi günler! İlk başta bana zaman ayırdığınız ve röportaj teklifini kabul ettiğiniz için teşekkür ediyorum. Adınızı öğrenebilir miyim?

A.S.: Merhaba! Ben Ayşe Sancaktar. Aslında kendimi afişe etmekten pek fazla hoşlanmam. Daha evvel bir çok gazeteden bu tip bir teklif aldım. Ama kabul etmedim. Fakat sen bir öğrencisin, öğrencileri asla geri çevirmem çünkü bana göre onlar her zaman desteklenmeli, okumak dünyadaki en kutsal görevdir.

2) D.C.: Yaşınızı öğrenebilir miyim?

A.S.: 38

3) D.C.: Evli misiniz?

A.S.: Hayır, dulum. Daha doğrusu eşimden boşandım.

4) D.C.: Peki çocuğunuz var mı?

A.S.: Evet on beş yaşında bir kızım var. Adı Burcu. Şu anda Avusturya Lisesi'nde okuyor.

5) D.C.: Öğrenim durumunuz?

A.S.: Orta sonda sonra okulu bıraktım. Aslında dediğim gibi okumayı çok seviyordum, ama babam beni zorla Meslek Lisesine vermek istedi. Bende dikiş nakış işlerinden hiç hoşlanmadığım için kaçtım. Biz ailede üç kardeşiz: Ağabeyim şu anda doktor, kızkardeşim ise Boğaziçi'nden mezun oldu.

6) D.C.: Nerelisiniz?

A.S.: Aslen İstanbul'luyum, ailem eski ailelerinden biriymiş.

7) D.C.: Neden bu meslek?

A.S.: Ben bir minibüs şoförüym ve mesleğimle gurur duyuyorum. Bu çağda ülkemizde benim kadar az eğitim alan bir insanın, hele de bu kişi bir kadınsa, para kazanması çok zor.

Halbuki ben temiz para kazanıyorum. İş kendi işim. Bana karışan, sürekli neyi, nasıl yapmam gerektiğini söyleyen biri yok. Ama ben bu mesleğe daha evvelden planladığım için başlamadım. Tesadüf oldu. Kızımı ve arkadaşlarını okula götürüp getiriyordum. Önceleri benzin paramı çıkarıyordum. Daha sonra bu işi profesyonelce yapmak aklıma geldi. Beş senedir bu işteyim.

A.S.: Tabii ki var. En başta sokakta yediğim küfürler çok ağrıma gidiyor. Özellikle hanım olduğum için sürekli "kadın halinle utanmıyor musun?" gibi tepkiler alıyorum. Genellikle hor görülüyorum, erkek şoförler bana pek saygı duymuyorlar.

9) D.C.: Peki ya avantajları?

A.S.: Dediğim gibi temiz para ve kendi işim. Ayrıca evimle ve çocuğumla ilgilenilemek için yeterli boş vakte sahibim.

10) D.C.: Çocukları seviyor musunuz? Onlarla ilgilenmek zor değil mi?

A.S.: Tabii ki. Hatta çocukları kendi yaşında insanlardan daha çok seviyorum. Benim patronum çocuklar, tüm iletişimim onlarla. Zaten bir defa iletişim kurmayı başardınız mı, kontrol altına almak daha kolay.

11) D.C.: Peki ya araba kullanmayı seviyor musunuz?

A.S.: Evet, ama ben araba kullanmayı bu mesleğe başlamadan evvel de seviyordum ve o zaman da bu güne kadar araba kullanabiliyordum.

12) D.C.: Aslında yaptığınız genellikle erkeklerle özgü bir meslek, meslektaşlarınız ya da halkın tepkileri genellikle olumlu mu? Yoksa dışlandığınız oluyor mu?

A.S.: Evet, zaten bir bayan olarak en büyük problemim benimsenememek. Hala da daha tam olarak kabullenilemedim. Kimileri hayret ediyorlar, kimisi ise gelip tebrik ediyor. Ama genel olarak Türkiye'de yeriliyor. Bu dostlarımla arasında da böyle, ama ben mesleğimden utanmıyorum ve asla saklamıyorum.

Türk toplumunda etiket olayı var. İnsanlar ilk bakışta dış görünüşlerine göre değerlendiriyorlar. Ben sürekli kot ve kazaklarla dolıştığım için ve erkek gibi giyindiğim için bana saygı duyulmuyor, ben de mini eteğimi giyip özel arabamı başına geçince hemen "Ayşe Hanım" oluyorum. Önce bunlar aşılmalı.

13) D.C.: Bir kadın olarak kendinize ayıracak zamanınız var mı?

A.S.: Kendimle pek fazla ilgilenemedim, bunu da bu sene yeni farkettim, gerek sosyal yaşamımda, gerekse özel hayatımda kendime bir kabuk yarattım ve onun içinde yaşamaya başladım.

katılmışım.

15) D.C.: Son olarak öğrencilerin ve velilerin tepkileri olumlu mu?

A.S.: Servis şoförlerinin bir kadın olması, çocukların ilgisini çekiyor, hatta çoğu zaman bundan hoşlanıyorlar. Velilerin bir kısmı bundan memnundur, biz bayan şoförlerin daha dikkatli olacağını düşünüyorlar. Fakat çoğunluğu bayan olan velilerin diğer kısmı ise çocuğunu bir bayan şoföre asla vermek istemiyorlar, buna söyleyebilecek bir lafım yok, sadece gülüp geçiyorum.

14) D.C.: Maddi zorluklar yüzünden mi yoksa istediğiniz için mi çalışıyorsunuz?

A.S.: Aslında çalışmayı seviyorum. Durumum çok iyi bile olsa herhalde çalışırdım, ama ben biraz hayalperest bir insanım, yaratıcılığımı da kullanıp çok güzel resimler, çiçekler yapardım. Akşamları yapılan sanat kursuna

16) D.C.: Bana zaman ayırdığınız için tekrar teşekkür ediyorum ve iyi günler diliyorum.

A.S.: Ben teşekkür ederim, iyi günler!!!

Damla CERCİSOĞLU
9/A

Duyuru

1996-1997 ders yılında, Orta II öğrencileri, Fransızca dersinde, daha önce Galatasaray Lisesi Orta III sınıfında uygulanan bir çalışmayı gerçekleştirdiler.

Ders yılı boyunca, haftada iki ders saati bu konuya ayrıldı ve **NATHAN** yayınlarının "**Récits du Monde**" dizisinden "**Le Récit Policier**" adlı kitabın içerdiği on öykü okunarak polisiye türünün doğuşu, özellikleri, yapısı, konu ile ilgili temel kavramlar incelendi, yakın anlatı türleri ile karşılaştırıldı, ayrıca Hitchcock'un sinemaya uyarladığı "**Arka Pencere**" izlendi.

Daha sonra, 4-5 kişilik kümeler oluşturularak, bu kez öğrencilerimiz polisiye öyküler yazmaya koyuldular ve not söz konusu olmadığı halde, sözlerini tutarak iki ay içinde çalışmalarını bitirdiler.

Bu ders yılı başında, kaleme aldıkları on dokuz öyküyü içeren kitapları yayımlandı ve kendilerine armağan edildi.

Madame MARA

KUVAYI MİLLİYE

"Onlar ki toprakta karınca, suda balık, havada kuş kadar çöktürler, korkak, cesur, cahil, hakim ve çocuklular ve kahreden yaratan ki onlardır, destanımızda yalnız onların maceraları vardır." diye açar perdesini Kuvayı Milliye. Anadolu insanı gözümüzün önünde canlanır; yoksul, yorgun, çalışıp didinmekten elleri, ayakları nasırlaşmış, cephelerde şehitler vermiş, gazi olmuş ancak vatanının ellere bırakmamış bir avuç isimsiz kahraman.

Kuvayı Milliye, bizi 1918 yılının Antep'ine götürür. Zavallı korkak Antepli cephede bir karayılanın beyninin uçurulmasıyla, elindeki silaha rağmen ölüme ne kadar yakın olduğunu fark eder.

1919, Erzurum'da Anadolu halkı, "önderi"ni bulur. Halk, İstanbul'un manda altına girme teklifini kınar. Onun başı dimdiktir, azimlidir, hedefi bağımsızlıktır ve bu yolda her şeyi feda etmeye hazırdır.

Ankaralı öğretmen Nurettin Eşfak, kardeşine mektubunda elinden gelecek en büyük yardımın cephede savaşarak olacağını yazar: O çocuklara ders verirken, sürüp giden savaş bir çok can almaktadır.

Mehmetçiklerden, Mehmet oğlu Osman Çanakkale'de, İnönü'de, Sakarya'da yaralanmış ancak hala dimdik ayakta, arkadaşlarının yerine nöbete kalan Deli Erzurumlu 31 Ağustos'ta vurulur, ancak hep beraberdir zafere koşan arkadaşlarıyla. Türk askeri dağı taşı geçip 9 Eylül'de İzmir'e girer. Anadolu insanının, sınırlarını kendi kanıyla, teriyle çizdiği Anadolu toprakları onun hakkı ve eseridir.

Atatürk Kültür Merkezi'nde sahnelenen Kuvayı Milliye, Anadolu insanının Kurtuluş mücadelesini deneyimli sanatçılar ve başarılı bir koreografiyle canlandırıyor. **Nazım Hikmet'in kaleme aldığı Kurtuluş Savaşı Destanı, özellikle bazı değerlerin hiçe sayıldığı günümüzde, dört elle sarılmamız gereken ilkeleri bizlere hatırlatıyor.**

Kuvayı Milliye her Türk gencinin, kendi tarihinin, insanının, Ulu Önder Atatürk'ün değerini anlayabilmesi, o günlere gidip şu an ne kadar şanslı olduğumuzu görebilmesi açısından kesinlikle kaçırılmaması gereken bir eser.

Elâ EROZAN 11/A

TAVSİYE ETTİĞİM KİTAPLAR

Atatürk'ten Anılar, Kazım Özalp ve Teoman Özalp, T. İŞ Bankası Kültür yayınları : Atatürk'ün yakın arkadaşı Orgeneral Özalp ve oğlu Teoman'ın Atatürk ile ilgili anılarında oluşan bu kitabı çok değişik bulacağınızdan ve Ata'nın bilmediğiniz yanlarını öğrendiğinizde şaşıracağınızdan eminim.

Atatürk ve Çevresindekiler, Kemal Arıburnu, T. İŞ Bankası Kültür yayınları : Atatürk'ün çevresindeki kişileri tanıtan bu kitap da oldukça değişik bir açıdan Ata'yı tanımanızı sağlayacaktır.

Bedenin Dili, Psikolog çift Zuhal ve Acar Baltaş bize enfes bir dil öğretiyor : Beden Dili, Remzi Kitabevi Kitapta karşınızdaki kişinin bilerek veya bilmeyerek yaptığı hareketleri yorumlamanıza, onun neler düşündüğünü, hangi duygularını bastırmaya çalıştığını anlamanıza yardımcı olacak ipuçları veriliyor. Hangi jestlerin karşınızdakine cesaret verdiği hangilerinin engelleyici nitelikte olduğu basit bir dille anlatılıyor ve resimlerle destekleniyor. Kitapta ayrıca farklı kültürlere sahip insanların jestleri nasıl farklı biçimde algıladıkları

belirtiliyor. İletişimde oluşan kopukluğun nedenleri ve bu durumun giderilmesi için harcanması gereken çabanın ne olması gerektiği anlatılmaya çalışılıyor. Teşekkürler Alın.

Hasan Ali Yücel ve Türk Kültür Reformu, Mustafa Çıkar, T. İŞ Bankası Kültür yayınları : Atatürk Türkiye'sinde kültür devriminin hangi şartlar altında ve kimler sayesinde gerçekleştiğini tüm çıplaklığıyla ortaya koyan bir kitap.

Matematiğin Aydınlik Dünyası, Sinan Sertöz, Tübitak Popüler Bilim Kitapları : İnsanlar Matematiği anlamakta zorluk çekerler ve bu yüzden de ondan korkarlar. Ders kitapları anlamaya yardımcı olma amacıyla yola çıktıkları için sıkıcı olmaktan kurtulamazlar. İşte size Matematiği eğlenceli biçimde tanıtan bir kitap.

Gündelik Bilmeceleler, Partha Ghose - Dipankar Home, Tübitak Popüler Bilim Kitapları : Neden elektrik tellerine konan kuşları elektrik çarpmaz ? Şimşek niye çakar ? Yapraklar sonbaharda niçin sararır ? Tüpün içindeki gaz neden alev almaz ? Merak ettiyseniz işte size cevapları içeren bir kaynak.

Ender ÜSTÜNGEL '83

YABAN GÜLÜ

Batmakta olan güneşin cılız ışınları sokağı aydınlatıyor, en kuytu köşelere kadar gidiyordu. Mehmet Usta elindeki işi bırakarak küçük dükkanın puslu camından dışarı, fakir sokağa baktı. Hava yavaş yavaş kararıyordu, artık dükkanı kapatmanın zamanı gelmişti. Çıraklarına gündeliklerini verdikten ve son kez marangozhanedeki makineleri kontrol ettikten sonra dışarı çıktı. Kepenkler kapanırken çıkan gürültüden çöpleri karıştıran sokak kedileri ürkü� kaçtılar.

Mehmet Usta ellerini yağlı tulumunun ceplerine sokarak yürümeye başladı. Evi birkaç sokak arkadaydı. Birbirine benzeyen mahallelerden geçerken, buralara yabancı olan birinin kolayca kaybolabileceğini düşündü. Böyle yerlerde bütün sokaklar birbirine benzerdi; aynı fakir insanlar, aynı pis çocuklar, aynı sefalet...

Daracık sokağın ortasında oynayan çocukların yanından geçerken, Mehmet Usta'nın bir an onlar gibi olup, dertsiz, tasasız, şu pisliklerin arasında oynayabilmeyi istedi. Sonra bu düşünceyi kafasından uzaklaştırdı. Fakir olunca, çocuk olmak da zordu. Oyuncak almadan, çocukluğunu yaşayamadan, eğitim görmeden, az besinle sağlıklı büyümek; bu çocuk olmak değildi.

Güneş iyiden iyiye batmış, ortalık alacakaranlığa bürünmüştü. Lambasız sokaklar sessiz bir karanlığın içine düşüyorlardı. İki kadın gölgesi balkonlarından sarkmış, kavga ediyordu. Saçları yağlı, yamalı elbiseli, pisliğe bulanmış bir sürü çocuk evlerine dönmeye başlamışlardı.

Mehmet Usta, bu akşam eve gitmeyi ağırdan alıyordu. Yaşadığı güç hayatın bütün yükleri sanki toplanıp omuzlarına binmek için bugünü bulmuşlardı. Yaşlı adam, bomboş eve gidip, yalnızlığıyla başbaşa oturmaktansa, sokaklarda dolaşıp insanların arasında olmayı tercih ediyordu. Ona, kalabalığın arasında yürümeye devam ederse bu yüklerden, sorunlardan kurtulabilecek, uzaklaşabilecekmiş gibi geliyordu.

Çalışmaya başlayalı elli yılı geçmişti, ne zaman bu işe girdiğini, çıraklığa başladığını bile hatırlamıyordu. Ayaklarını sürüyerek, düşünceli bir biçimde yürümesinden hayattan ne kadar bıktığı, yaşamaktan ne kadar yorulduğunu anlaşıyordu. "Elli yıl" dedi, "dile kolay" Ellerini, kelleşmiş başına ve yüzündeki kırışıklıklara götürüp, içini çekti. "sefalet, insanı olduğundan da yaşlı gösteriyor" diye düşündü.

Yoldan gelip geçenler, kendi yoksulluklarını, zavallılıklarını unutup Mehmet Usta'ya bakakalıyorlardı. Adamcağızın yorgunluğu, bengizliği gözlerinden okunuyordu. Yüzünün her ifadesi yaşlı görünümünün nedeninin yalnızlık ve bitkinlik olduğunu söylüyordu. Onu görenler en azından yalnız olmadıkları, kendilerini seven bir kaç kişiye sahip olduklarını hatırlayıp, bir süreliğine mutlu oluyorlardı.

Mehmet Usta, oturduğu gecekonudan bozma üç katlı binaya yaklaşmıştı. Evin her tarafından pislik ve sefalet akıyordu. Yaşamak bu muydu sanki? Elli yıl çalış, ama elinde hiçbir şey olmasın. Belki, bir zamanlar sevmiş olduğu kızı, babasından alabilseydi, hayatta bu derecede yalnız olmazdı. O zamanlar yalnızca bir kalfaydı ve kimse bir kalfaya kız vermezdi.

Binanın en üst katında oturuyordu. Eve yaklaştıkça üç kat merdiven gözünde iyice büyüyordu. Girişe geldiğinde bozuk asfaltın kenarından fırlamış bir şey gözüne ilişti. Bu, açılmamış goncası, rüzgar estikçe eğilen, savunmasız bir yaban gülüyüdü. Usta, çiçeğin de en az kendisi kadar yalnız olduğunu düşündü. Çiçeğe karşı öyle bir yakınlık duydu ki eğilip, kalın parmaklarının olanca inceliğiyle çiçeği incitmeden topraktan çıkardı. Artık evinde, onun olan, onu bekleyen, onu seven bir canlı olacaktı. Çiçeği yetiştirecekti. İçinde yeni birşeyler kıpırdandı. Altmış beş yaşındaydı ve hayatında ilk defa, bir çiçek sayesinde kendini yalnız hissetmiyordu. Çiçeği göğsüne bastırarak, gözlerinde yeni bir pırıltıyla merdivenleri hızla tırmanmaya başladı.

INTERNET'TE SAINT-JOSEPH'Lİ DAYANIŞMASI

Nisan ayında size bir Saint-Joseph Web sayfasının varlığını duyurmuştum : stjoseph.home.ml.org. Bu sayfanın temel amaçları arasında okulumuzu tanıtmak, aktiviteleri duyurmak, öğretim sistemini açıklamak, mezunlar ve öğrenciler arasında kolay kullanılabilir bir köprü oluşturmak ve Saint-Joseph'lileri kaynaştırmak vardı.

Burada bulunan "Internet'teki Saint-Joseph'liler" adlı sayfayı ziyaret ederseniz yardım isteyebileceğiniz veya sohbet edebileceğiniz büyüklerinizin veya arkadaşlarınızın adreslerini göreceksiniz.

Yukarıda belirttiğim amaçlara ulaşmak için bıkmadan sıkılmadan azimle çalışan Halim Tansuğ '94, mezunların haberleşmeleri için sjosephmezun@rocketmail.com adresini aldı. Halim'in çabalarıyla yaşama geçirilen bu adres önceleri sadece mezunlar için düşünülmüştü, ancak Halim'den aldığım son mesaja göre mezunlar halen öğrenci olan kardeşlerini de seve seve bu haberleşme grubuna kabul edeceklerini bildiriyorlar.

Halim, mezunlarımızın büyük çoğunluğunun ayrıca bir sohbet sayfası açılmasını istediğini ve yakında bu sohbet kanalının açılacağını belirtiyor. Kanal büyük olasılıkla ICQ'da açılacak. Yani özetle yakın tarihte biz Saint-Joseph'liler de kendi kanalımızda "chat" yapabileceğiz.

Bu yaz, Selim Perçinel '96, Dağhan Altaş '93 aracılığı ile bana bir mesaj yolladı. Mesaj sözcük bakımından oldukça fakir ama içerik ve duygu bakımından o denli yoğun. "Hocam size adresimi gönderiyorum. Yardıma gereksinim duyan bir öğrenciniz olursa lütfen hiç çekinmeden adresimi verin. Elimden geleni yaparım." Dağhan da kendi hesabına aynı taahhütte bulundu.

Aşağıda size duyurduğum adreslerinden de anlaşılacağı üzere Selim Fransa'da, Dağhan ise Kanada da okuyor. Bu ülkelerde öğrenim görmeyi düşünüyorsanız ya direkt olarak bu adreslere

mesaj atın ya da Internet Kolu'na başvurun.

Size yardıma hazır mezunlarımızın kişisel e-posta adresleri :

Dağhan Altaş '93 : altas@gel.usherb.ca

Selim Perçinel '96 : percin1@routsip.univ-tlse1.fr

Halim Tansuğ '94 : halimt@gwis2.circ.gwu.edu

Okulumuza ait e-posta adresleri :

Saint-Joseph İdare : stjoseph@escortnet.com

Saint-Joseph Fransız Öğretmenler :
stjo1@jungle.escortnet.com

Saint-Joseph Türk Öğretmenler :
stjo2@jungle.escortnet.com

Saint-Joseph Internet Kolu :
cinfosj@jungle.escortnet.com (centre informatique)

Mezunlarımızın e-posta adresi :

Saint-Joseph Mezunları :
sjosephmezun@rocketmail.com

Yazımı, şu an için listemizdeki en yaşlı (!) ağabeyimizin mesajı ile bitirmek istiyorum :

"Değerli kardeşim Ender, bilgisayara sadece iş yerimden ulaşabilmem ve işlerimin yoğunluğu nedeniyle maalesef uzun süredir pasif izleyici durumundayım. Listemizin giderek genişlemesinden ve nihayet bir webpage'e kavuşacak olmamızdan büyük memnunluk duyuyorum. Bu page'in kullanımı umarım çok zor değildir. Bilmem grup içinde benim gibi bilgisayar bilgisi sınırlı olan var mı ? İsim ve adresimi aşağıda sunuyorum. Gereken bilgiyi kullanırsınız. Pek çok sevgi ve selamlar."

Tunç Üğdül '76 (Grupta benden yaşlısı yok galiba)

Turkish Mission to the United Nations

821 UN Plaza , New York, N.Y., 10017

Bol Internet'li, Chat'li günler dileğiyle...

Ender ÜSTÜNGEL '83

Lise Müdür Yardımcısı

eustungel@jungle.escortnet.com

SİZ HIÇ...

Siz hiç başını göğsünüze yaslayıp öylece sıkılmadan dakikalarca hareketsiz kalan bir yaşlının saçlarını bir küçük çocuğunki gibi okşadınız mı?

Siz hiç vurdumduymaz sandığınız bir öğrencinin yaşlı birine bir eliyle pasta yedirdiğini diğerindeki peçetesiyle de onun ağzını büyük bir içtenlikle sildiğini gördünüz mü?

Siz hiç öğrencilerinizin şarkı söyler ve yaşlılarla karşılıklı dans ederken onlara defalarca sarıldıklarını ve gözlerinde göstermemeye çalıştıkları göz yaşlarını durdurduklarını hayretle izlediniz mi?

Siz hiç 15-16 yaşlarındaki gençlerin, tekerlekli sandalyesindeki bir hastanın etrafını çevirip onunla derin bir sohbe koyulduklarını ve ellerini yüzünü okşadığını gördünüz mü?

Siz hiç sevginin, havada bembeyaz, tertemiz. kötülüklerden, kıskançlıklardan, anlamsız hırslardan uzak gidip geldiğini gözlemlediniz mi?

Siz hiç hemşire hanıma "ben kaç yaşındayım, Havva Anne" diye soran altmış yaşında bir Deniz'le tanıştınız mı?

Siz hiç boncuklardan yaptığı çam ağacını kendisine satmasını istediğiniz, tekerlekli sandalyesinde, boncuk gibi gözleriyle sizle sıkı bir pazarlığa giren, sizin de bu oyuna onu kırmadan ama diğer insanlardan farklı olmadığı hissini verebilmek için tutturduğunuz fiyattan yukarı çıkmamakta ısrar edip ona size indirim yapma zevkini tattırdığınız oldu mu?

Siz hiç "sizleri çok seviyoruz" dediğinizde "beni de seviyor musun" diye soran 80'lik bir dedeyle tanıştınız mı?

Siz hiç kucağına resim defteri, fırça, boya koyduğunuz ve size hiç durmadan, beyaz çiçeklerin mi yoksa ağaçların mı resmini yapması gerektiğini soran 30 yaşlarında bir çocukla tanıştınız mı?

Siz hiç "Rehabilitasyon Merkezi'nde" birçok dostun eski

gazeteleri büyük bir ciddiyetle önce uzun şeritler sonra da küçük parçalar halinde kesen ve arkadaşlarının elinde çanak çömlek, kupa, resim olacak hamur kazanına koyarkenki gururlarını hissettiniz mi?

Siz hiç eline çiçek verdiğiniz ve uzun uzun, defalarca, nasıl sulanması gerektiğini anlattığınız bir yaşlının gözlerinizdeki sevinci ve yapraklarını okşadığı bir çiçeğe sahip olmanın gururunu yaşadığını gözlemlediniz mi?

Siz hiç yaşlıların hemen herşeyi danıştıkları "Havva Anne"nin en ufak ayrıntıya kadar düşündüğünü ve hiç sıkılmadan bir psikiyatrist sabırla onlara cevap verdiğini izlediniz mi?

Siz hiç kimsesiz olduklarına inamak istemediğiniz, hüzünlü bakışlı, yuvarlak yanaklı çocuklarla oynadınız mı?

Siz hiç içinize kocaman bir ışığın düştüğünü ve alabildiğine büyüdüğünü hissettiniz mi? 26 Aralık 1997'de yaptığımız ziyarette yaşadık bütün bunları. Siz de kalkın gidin Darülaceze'ye, tanıyın ordaki doslukarı, sevin onları, içiniz parlak bir ışıkla aydınlansın.

Not: Bu ziyarette yanımda olan Mme Mara' ya, Frere Charles' a maddi manevi katkıda bulunan Okul-Aile birliği üyelerine, Orta bölüm ve hz.2 öğrencilerine ve tatil olmasına rağmen öğleden sonralarını Darülaceze' de Sevgi dağıtarak geçiren 8A-8B ve Lise 1 öğrencilerine çok teşekkür ederim.

Yasemin KESKİNER

Conte

A L'AUTOGARE

Je suis sortie de chez moi vers dix heures et demie pour aller à l'autogare. Il y avait un air très froid mais sec comme avant la neige. Mes cheveux se dispersaient chaque fois que le vent soufflait.

Quand je me suis approchée de l'avenue, j'ai remarqué qu'il y avait beaucoup de monde comme s'il y avait un carnaval. Je devais trouver un taxi pour aller à l'autogare sinon je risquais de rater le bus et cela voudrait dire que je devrais aller de Lyon à Marseille à pied. Mais finalement j'en ai trouvé un et j'y suis montée avec mes trois valises et bien sûr plusieurs autres petits sacs...

Tous les véhicules s'avançaient lentement et les piétons nous dépassaient bien vite. Ça me rendait folle et je disais trop souvent au chauffeur: "Klaxonnez s'il vous plaît." Il me regardait d'une telle manière que je comprenais tout de suite son mécontentement. Heureusement je n'entendais pas les paroles qu'il m'avait dites lui-même. Mais j'avais peur de ne pas y arriver à l'heure. Après une longue attente, j'ai pu voir les gens se grouper à l'entrée de l'autogare. J'ai regardé ma montre, j'avais encore une demi- heure.

Soudain j'ai eu envie de mâcher un chewing-gum et je savais que j'en aurais besoin aussi pendant le voyage. Je n'ai pas voulu m'éloigner de l'autogare car je savais ce qu'il pouvait m'arriver-l'autobus pouvait partir sans m'attendre-c'est pourquoi j'ai appelé l'un des enfants qui essayait de vendre des chewing-gums et des mouchoirs en papier.

"Un chewing-gum s'il te plaît." J'ai dit et il m'a répondu d'un air méchant:

-Mais quel chewing-gum? J'ai des chewing-gums sucrés et non-sucrés pour ceux qui font régime.

J'ai été très étonnée par cette réponse et je n'ai pas pu parler pendant quelques secondes. Puis j'ai pu murmurer:

-Sucré...

Il m'a tout de suite rendu le reste et m'a demandé franchement:

-Où vas-tu? Puisque tu attends ici, un autobus, tu es probablement en vacances, n'est-ce pas?

Ce petit gars d'environ huit ans, m'avait beaucoup plu. Il parlait avec moi comme s'il me connaissait depuis longtemps. Il était drôle et franc aussi. J'aime les enfants, ils sont toujours naturels, toujours naïfs.

-Oui, je suis en vacances et je vais à Marseille, chez mon amie, lui ai-je répondu.

-C'est un garçon beau comme moi ou une fille?

J'ai ri aux éclats et lui ai répondu:

-Non, non, c'est une jolie fille comme moi.

Sur cette réponse, lui aussi il a ri et une grande discussion a commencé...

-Comment t'appelles-tu?

-On m'appelle "Le Grand Cireur".

-Le Grand Cireur?

-Oui. Car mon père est un cireur et moi aussi je travaille avec lui. Ça veut dire que moi, je suis l'un de ses associés, m'a dit-il d'un air sûr.

-Alors, vas-tu à l'école?

-J'y allais jusqu'au jour où mon père m'a obligé de travailler avec lui. Avec lui, parce que j'aurais pu fuir!!! C'est une maladie... Alors il n'y a aucune chance. Moi aussi je dois gagner de l'argent. La vie est dure. Non, non, très dure...

-Mais tu dois y aller, c'est obligatoire!

-C'est mon père! Il écrase tous les interdits!

-Alors, n'y a-t-il personne pour l'aider? N'as tu pas de frères?

-Si, J'en ai deux. L'un travaille comme ouvrier et l'autre fait ce que je fais tous les soirs: vendeur de chewing-gums.

Je n'ai pu rien dire sauf lui donner un peu d'argent qui peut lui suffire pendant quelques jours.

Sur cela j'ai voulu parler d'un autre sujet parce que je ne voulais pas le tourmenter... Mais lui, il a commencé à raconter, peut-être qu'il avait besoin...

-Moi aussi je voudrais aller à l'école mais mon père ne me permet jamais car d'après lui c'est très inutile. Il dit toujours la même chose: "On n'apprend pas à l'école, on apprend dans les rues" Nous ne pouvons rien faire. Mais si maman était encore en vie, elle ne lui aurait jamais permis de se comporter comme ça avec nous.

-Est-elle morte? Lui ai-je demandé d'un air doux.

-Oui, elle est morte à cause de mon père. Un jour, des hommes habillés tout en noir sont venus pour prendre leurs dettes. Mais ma mère n'avait pas d'argent. Elle n'en a jamais eu... Et ils l'ont tuée! Being being; avec deux coups de révolver... Ma pauvre!

-Mon Dieu !... je suis désolée.

-Ça fait trois ans. Nous avons oublié... Mais une fois, une fois j'ai osé discuter avec lui et il m'a battu d'une telle façon que je ne voudrais pas le revivre...

C'était vraiment terrible. Il y avait un mépris à chaque mot qu'il disait pour son père.

Je me suis dit que j'avais de la chance. Heureusement j'étais l'enfant d'une famille qui ne pense pas comme ça. Moi, j'écoutais au moins dix fois par jour que l'éducation

était la chose la plus importante au monde. Mais certaines personnes trouvaient ça "INUTILE". Mon Dieu, les gens ont besoin d'aide!

C'était une perte pour le monde, de ne pas pouvoir gagner un enfant comme ça: Intelligent, travailleur et rusé. En plus, ses parents ne veulent pas voir ça! Ils ne veulent pas lui donner un peu d'argent pour son éducation. Ils épargnent ça de leur enfant. Ils ne veulent pas accepter qu'il puisse être une personne importante; parce qu'ils ne le croient pas. Ce ne sont pas des "PARENTS"!

Finalement j'ai pensé à regarder ma montre. J'avais encore une dizaine de minutes. Quand il m'a vu un peu inquiète, il m'a tout de suite demandé:

-Tu partiras à quelle heure?

-A minuit. Et toi? Tu retournes chez toi à quelle heure? C'est un peu tard pour toi; hein?

-Non. Je retourne à l'enfer quand j'ai gagné au moins 50 Francs.

-C'est une catastrophe. Alors ne perds pas de temps en parlant avec moi!

-Ce n'est pas important! Je peux voler l'auto-radio d'une voiture. Bien sûr ce serait mieux si c'est une Mercedes. Mais les sécurités! Je les déteste. L'alarme commence tout de suite à crier! Ça me rend fou! Quelque chose qui crie dans mon cerveau. Mon Dieu je les déteste!!!

-Tu sais ce que tu viens de dire? Les policiers sont partout! Et, ta famille? Ne les mets pas en colère. On peut te mettre en prison et ta vie...

-Ma famille? Quelle comédie! C'est mon père qui m'avait appris à les voler! Sinon nous ne pourrions pas vivre.

Tout ce que j'ai entendu était très loin de ma vie: Je n'avais jamais eu des problèmes comme ça. Mais ce que je savais bien, c'est qu'un adulte ne devait pas se comporter comme ça! Je ne pouvais pas accepter _C'était l'irresponsabilité des adultes; des personnes qui croyaient qu'ils étaient "ADULTES".

Comment peut-on vivre dans un monde sans problèmes s'il y a encore des événements comme ça? S'il y a encore des gosses qui sont trop loin des droits des enfants?

-Et si tu ne peux pas gagner 50 Francs à la fin de la journée? lui ai-je demandé:

-Alors c'est très mauvais! D'abord on n'ose pas retourner à la maison, mais après avoir vu ce qui se passe dans les rues, on se dit: "Tu peux bien recevoir des coups de ceinture au lieu de couteau!"

J'ai cru que mon sang était gelé. Je n'avais jamais entendu des choses comme ça dans ma vie, mais un enfant

de huit ans me racontait tout cela très naturellement...

Il n'avait besoin que de tendresse comme tous les autres. Il aurait voulu jouer, au lieu de penser à gagner de l'argent. Il aurait voulu aller à l'école, il aurait voulu vivre son enfance qu'il n'a jamais vécue!

J'ai vu des gens se grouper autour des cars et j'ai aperçu le mien qui s'approchait.

-"Je suis désolée, je dois partir." ai-je dit en sentant quelque chose qui se nouait dans ma gorge.

-Bonnes vacances, amuse-toi bien et n'oublie pas de m'envoyer une carte!

Malgré tout ce qu'il avait vécu, il pouvait encore être optimiste et plaisant. Je ne pouvais pas comprendre. Je n'ai pas pu arrêter les larmes qui coulaient le long de mon visage. J'ai caressé sa tête.

Ses joues qui étaient devenues toutes rouges à cause du froid lui donnaient un très joli air. A ce moment-là, j'ai eu honte de tout ce que j'avais fait comme caprices.

En prenant ma place dans l'autobus, j'ai vu quelqu'un avancer vers Le Grand Cireur.

"Petit batard! Tu es ici pour gagner de l'argent, pas pour bavarder! Mets-toi au travail!" lui a-t-il dit. Et il lui a donné des coups, des coups...

Ce soir-là j'ai compris que je commençais à voir les réalités de la vie. Mais malheureusement j'ai compris ça en ayant vu la vie de cet enfant infortuné. Et maintenant je sais très bien qu'il y a des enfants plus mûrs que certains adultes. Ils peuvent être plus jeunes mais ils sont plus intelligents, plus indispensables au monde!

Ce n'était pas seulement une histoire intéressante que j'ai racontée à Aline, c'était un exemple qui a changé mes diverses opinions sur les enfants de la rue et sur la vie...

Maintenant je sais très bien qu'il y a plusieurs enfants qui vivent dans des conditions très difficiles, loin de la tendresse... Ils n'ont pas leurs droits et nous, nous ne pouvons rien faire! Mais au moins nous pouvons les aider en leur souriant gentiment, en espérant que ce sourire soit un pont d'affection, que ce sourire approuve que les enfants ne soient jamais privés de droits de vivre en sécurité, que ce sourire soit le symbole de l'ESPOIR et de la PATIENCE.

Müge YALVAÇ 8 / A

(Avec ce conte, Müge a participé au Concours de Conte sur les Droits des Enfants, organisé par le Service Culturel de l'Ambassade d'Ankara: elle a eu le 2e prix) Bravo Müge.

UNE CIVILISATION DE MASSE

Depuis la nuit des temps, l'humanité a fait beaucoup de progrès. Les améliorations que nous rencontrons dans la vie courante, constituent la partie la plus importante de notre vie. Regretter ces progrès n'est pas raisonnable. Ces démarches progressives se réalisent grâce au langage, à l'écriture, à l'imprimerie, aux découvertes, aux inventions et aux médias. Les dernières occupent les premières places dans la transmission du savoir des hommes à la génération suivante.

Jean Rostand avait dit dans son extrait attitré "L'Homme et La Civilisation": "Tout ce que l'Homme a ajouté à l'Homme, c'est ce que nous appelons en bloc la civilisation."

C'est évident qu'il faut parler d'une civilisation de masse.

Si on analyse les années de 1980, on peut voir clairement qu'il existait seulement une chaîne de télévision. Avec le nombre de chaîne qui augmentait, la civilisation de masse a fait des progrès.

Il est difficile pour moi de dire que la multiplicité des journaux, des magazines, des chaînes de télévision influence positivement la personnalité des hommes.

L'exemple le plus net pour cette observation est le cas des petits enfants ou des jeunes. Les programmes qui ont des sujets inspirés de la violence, les films qui impliquent les arts martiaux inculquent de la brutalité dans les caractères des jeunes et même des adultes.

Nous ne pouvons pas parler seulement des mauvais effets des médias. Nous ne pouvons pas négliger leurs avantages. Grâce à eux, nous sommes avertis instantanément de chaque nouvelle. Un événement qui se réalise aux Etats-Unis parvient le même jour à notre pays. Les enfants deviennent plus conscients en regardant la télévision. Les masses médias ont un rôle important dans l'éducation des enfants; surtout, les bandes dessinées informent beaucoup les petits enfants. Elles nous permettent de développer notre culture et notre sens critique, de distinguer le bien du mal. Il est possible de parler d'une culture de la télévision. Par exemple, un homme qui n'a pas l'habitude de lire les journaux ou les magazines, peut être au courant des nouvelles quotidiennes grâce à la télévision.

Nous ne pouvons pas regretter l'existence de la civilisation de masse. Nous sommes venus à un point où les médias constituent la partie la plus importante de notre vie de chaque jour. Je ne pense pas qu'il y ait une seule personne qui ne lit pas son journal le matin ou qui ne regarde pas la télévision le soir. Nous ne pouvons pas séparer l'homme et la civilisation de masse qui encourage la démocratisation de la culture et le partage des biens socio - culturels.

LA VISITE DE MICHEL DEL CASTILLO A ST. JOSEPH

Nous avons eu l'honneur d'accueillir le 30 Octobre, 1997, Michel Del Castillo, auteur contemporain français, d'origine espagnole. La rencontre avec ce grand romancier nous a permis de mieux connaître son monde intérieur et ses idées sur la littérature contemporaine et la civilisation européenne.

Michel Del Castillo s'est arrêté d'abord sur certaines définitions:

Que signifie la réalité? Quelles en sont les dimensions?

La réalité a de différents niveaux, a-t-il souligné; sur le tapis, le mathématicien voit la réalité dans les triangles colorés, l'antiquaire s'intéresse à son histoire, le tapissier le considère comme son salaire. Qu'est-ce que l'artiste entend par le tapis? L'artiste est celui qui peut imaginer le tapis sous forme de tout objet réel ou même imaginaire.

Une autre question aussi embarrassante que passionnante:

Les rapports de l'art et de l'humanité.

La longue histoire de l'humanité commence par l'art. Sans l'art tout ce qui nous entoure perdrait son sens. Imaginons Istanbul sans ses monuments, mosquées, églises et palais, nous allons voir une ville quelconque sans particularités. Pensez à L'Egypte, pouvez-vous dire un mot sur son commerce ou sur sa politique? Par contre, on fait toujours cas des Pyramides.

Une question très cruciale: le rôle de l'artiste dans sa création:

L'artiste est celui qui donne un sens particulier aux choses; cela est propre à lui. Un artisan répète les formes qui existaient déjà, mais un artiste crée des prototypes uniques. La plupart des gens passent devant un enfant sans se rendre compte de lui, tandis que l'artiste accorde une importance à cet être, grâce à sa sensibilité particulière, et n'oublie jamais ce regard. Pour concrétiser ce qu'il a raconté, Del Castillo a donné comme exemple un enfant très attaché à sa mère, tellement attaché que l'absence de la maman, un seul soir, le bouleverse: c'est Proust. Il s'interroge sur la fidélité et le véritable amour. Proust invente alors un autre monde: celui de l'artiste.

L'art devient vraiment art en protestant les valeurs dépassées par les nécessités du présent. L'artiste ne prend jamais ce qui existe déjà, il détruit, en crée un autre pour tenter autre chose. Il conteste les dogmes et les autorités. Dans les régimes autoritaires, les artistes sont de purs malheureux, car le premier geste d'un régime est le geôlier; les poètes et les écrivains sont dans le camp opposé et représentent un danger pour les autorités. Donc, il y a une antinomie entre la cité et les corps politiques.

La rencontre avec un écrivain pour la plupart des gens ne signifie rien. Seulement deux ou trois élèves qui pour une raison ou l'autre peuvent être impressionnés, a-t-il ajouté.

Cette rencontre fut bénéfique. A la grande surprise de Michel Del Castillo, tous les élèves présents se sont intéressés vivement à la pensée lucide et ondoyante de cet écrivain.

Leyla PUR / Elâ EROZAN
11/A

DUYURU

*Mezunu, vakfı, demeği, öğretmeni, öğrencisi, velisi yani tüm Saint Joseph Camiası,
Baharı birlikte karşılamaya ne dersiniz?*

*15 Mart 1998 Pazar günü İ.T.O. Kandilli Tesislerinde Brunch'ta buluşalım.
Ayrıntılı bilgi Şubat ayında...*

Saint Joseph Lisesi
Okul Aile Birliği

Hier, regardant mon album de photos, j'ai

CE QUE NOUS APPELONS CIVILISATION

rencontré les photos prises pendant ma visite d'Ephèse. Cette civilisation, très évoluée malgré son époque, m'avait attiré l'attention, j'étais émerveillée par la cité, son ordre et son architecture. Ils m'ont fait penser à cette ville, j'ai senti l'atmosphère mystique à travers les photos. J'ai voulu pénétrer dans la vie des habitants d'Ephèse, pendant quelques moments;

J'étais au seuil de l'amphithéâtre, il y avait une foule incroyable. Au lieu d'y entrer, j'ai préféré de me balader dans les avenues pour découvrir la cité. Les gens que j'ai rencontrés étaient des paysans braves, ils parlaient entre eux du festival auquel ils rêvaient de participer. Mais de ce qu'ils portaient à la main, j'ai compris l'importance de leur mission: Ils travaillaient pour la construction de ce fameux temple devant lequel plusieurs architectes passent leur temps à admirer, le génie du passé aujourd'hui. Ils ne savaient ni leur contribution à l'humanité, ni l'éternité de leur oeuvre, mais de leurs visages sérieux, j'ai constaté l'importance qu'ils y accordaient. Tous les habitants s'étaient unis sous la conception de l'esthétique, de l'art et de la moralité. Grâce à ces priorités des valeurs artistiques ils ont su améliorer leur civilisation. Ils

éduquaient leur jeunesse à la lueur de la moralité, en discernant le bien du mal,

en respectant les droits des autres et en prenant l'homme comme une fin. Ils ont su fonder, les constituants nécessaires pour former une civilisation éternelle.

Toutes ces images et idées ont succédé les unes aux autres. Pourquoi nous ne sommes pas autant développés que cette civilisation antique? Cela me fait penser à la question suivante: Qu'est-ce que nous avons accompli à part les progrès techniques? En essayant de découvrir notre entourage, nous avons oublié notre moi, ses facultés, ses besoins et sa sensibilité. Au long des années, nous avons fait cadeau de notre faiblesse, notre sentiment et notre jugement moral afin d'atteindre notre but. Le progrès matériel, l'argent, la force et les découvertes techniques qui facilitent la vie humaine, mais en détériorent une part morale importante de la dignité de l'homme. Aujourd'hui je me demande si je suis contente de cet ordre...je n'en suis pas sûre.

Pour atteindre au niveau de la civilisation antique, il nous faut des leçons sur les valeurs éthiques que nous perdons chaque jour.

Ela EROZAN 11/A

C'EST QUOI LA GUERRE?

Imaginez des enfants solitaires, en haillons, dans la rue, essayant de s'enfuir des balles rasant leurs oreilles, pareilles à des insectes qui bourdonnent...

Imaginez des femmes tuées, par terre, dans le sang de leur blessure : elles étaient peut-être à la recherche de leurs enfants chéris...Quelle horreur, la guerre!...

Les soldats, au lieu de se battre contre l'ennemi doivent se donner de la peine pour empêcher une guerre probable... Ils doivent penser à la protection de leur pays mais aussi aux enfants, aux femmes, aux hommes

du pays avec lequel ils se battent...

La guerre! On n'y gagne rien, rien du tout; au contraire on perd beaucoup: des gens innocents tués, des immeubles détruits, les problèmes psychologiques des blessés, et tant d'autres...

Selon moi, la guerre c'est quelque chose de très inutile, elle n'est du tout pas naturelle. Seuls, les gens qui sont pour la Solidarité, pour l'Humanité peuvent vivre en collaboration amicale et fraternelle. Comme le père des turcs l'a déjà dit "Paix dans le pays, paix dans le monde."

Volkan YENIARAS 8/A

Idées

PROPOS SUR LA LITTÉRATURE

“Littérature est défense contre les attaques de la vie. Elle l'avertit ainsi: Tu ne peux me tromper. Je connais tes habitudes, j'aime prévoir et regarder tes réactions, je peux dévoiler tes secrets et tes ruses qui empêchent ton déroulement naturel.”

Cesare Pavese

Durant des siècles, nous avons cherché la vérité, le sens de la vie, pourquoi nous sommes ici-bas, sur ce monde; quelle peut être notre mission? Nous avons pensé et trouvé des tas de réponses, tout à fait compatibles avec notre nature. Chacun de nous, a questionné tout afin de créer sa propre vérité. Puis, est né le désir de partager. Notre besoin de communiquer aux autres, nos actes et nos découvertes nous ont poussés à nous servir des mots. D'abord nous avons parlé, plus tard nous avons écrit; les symboles ont mûri graduellement, ils se sont développés avec notre capacité de réflexion et ils sont devenus les clefs de la possibilité de créer des mondes magnifiques.

Wittgenstein affirme: “Les limites de ton langage sont les limites de ton monde. “. Il est évident que notre langue courante, si nous excluons les mots argotiques, est un cercle vicieux. Ainsi, l'œuvre littéraire doit obligatoirement surmonter l'habituel tout en étant compréhensible. En fait, chaque écrivain a son propre mode de juger la valeur de son œuvre selon un aspect particulier de celle-ci. Certains ont le but d'atteindre le plus grand nombre de lecteurs et s'orientent vers des standards bien définis, d'autres ont plus le souci de s'exprimer que celui d'être entendu. Cela dit, le domaine d'application de la littérature ne peut nullement se borner à notre vie quotidienne. L'auteur doit nous démontrer

ses limites ou son manque des limites.

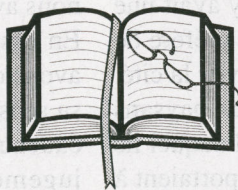
Quelle est donc, la place de la liberté dans la littérature? Autrement dit, comment la littérature a-t-elle affecté la liberté?

La liberté est indéfinissable comme concept. Au moins, on doit créer un sens pour soi et on ne doit jamais chercher l'approbation de ce sens dans le monde extérieur. Mais, hélas, l'homme du XXIème siècle se sent orgueilleux pour prendre ses propres décisions personnelles d'une part, et s'approprie d'autre part les choix de la communauté ne pouvant guère créer sa propre pensée. Il est certainement bon de penser librement et d'énoncer ses vœux;

mais cela n'a aucun sens à moins que la personne n'ait le pouvoir de penser, de créer et de présenter quelque chose. Chaque habitude acquise - matérielle ou morale - rend notre main plus habile mais notre esprit plus maladroit.

La liberté politique comprend les mouvements visant à faire vivre l'homme dans un meilleur milieu, plus calme, menés contre les pouvoirs totalitaires dans toute l'histoire de l'humanité. Ceux qui ont réclamé la liberté, ont toujours été les opprimés, et les oppresseurs ont toujours essayé de garder leurs privilèges.

Luther s'opposant à l'Eglise catholique, a réuni le peuple autour de lui contre les oppressions injustes. Pourtant les causes réelles de ce mouvement n'étaient point fondées sur la junesse de son procès ou celle de ses idées, mais la situation socio-psychologique de la classe moyenne qui venait de se former, opprimée sous le système capitaliste. La cause réelle de la volonté de liberté n'était pas la libération de l'individu, mais la volonté de protéger les intérêts de la classe moyenne qui s'isolait de la structure de sécurité de la communauté féodale et qui était en danger d'être dispersée et disparue comme

une feuille.

Jean Paul Sartre a affirmé: “Nous n’étions jamais aussi libres que sous l’invasion des Nazis. “. La peur de la mort nous avait unis tous, et, à quelle classe qu’appartienne l’individu, du commandant au simple paysan, il était sous la même menace. Chacun était conscient de son devoir et sentait au fond de son coeur la responsabilité de son travail, au vrai sens du mot. Chaque individu vivait premièrement pour son existence, mais ne se sentait pas étranger à la communauté.

La littérature du siècle des Lumières a une importance maximale, en France. Les philosophes comme Montesquieu, Rousseau, Voltaire, n’ont pas seulement semé les grains d’une nouvelle pensée, mais ils ont aussi contribué à la formation de la base de la Révolution Française, le précurseur d’une nouvelle phase dans l’histoire. Sans doute, leurs œuvres ont-elles joué un rôle important dans la formation d’une nouvelle conscience de communauté. D’autre part, Rousseau, le pionnier du courant romantique en France a appelé le pouvoir du coeur et de l’âme à un

monde où les humains devenaient de plus en plus les esclaves du progrès.

La littérature ne représente pas en son essence, les œuvres écrites ou orales; ce qui les ranime, c’est l’âme, l’esprit et l’imagination de l’homme. La guerre la plus immense de l’humanité d’aujourd’hui, est celle que l’on mène contre la pensée globale, contre le système qui nous trompe en nous faisant penser que nous faisons nos propres choix tout en nous poussant vers le chemin tracé d’avance pour nous. Et l’arme la plus puissante de l’homme dans cette lutte, c’est son pouvoir de créer qui peut être aussi dans le mode le plus simple. Ce qui reste à faire, c’est de se sauver de la lâcheté de ne pas penser. Il ne suffit pas non plus de savoir qu’on peut penser; il faut aussi pouvoir penser et réaliser ce qu’on pense. L’histoire n’est pas terminée comme suggèrent certains philosophes; elle vient de commencer: elle sera l’histoire de l’homme qui pense et qui met en œuvre sa pensée.

Serdar SOYDEMİR 10-C

* 8/8 sınıfı öğrencilerimizden Müge Falvac, Fransa Büyükelçiliği Kültür Hizmetleri tarafından düzenlenen Çocuk Hakları temasını işleyen masal yarışmasından "Otağarda" adlı masalıyla 2. Ödülü kazanmıştır. Kendisini kutluyoruz.

* Hazırlıkların 1. Gösterisi 14 Kasım Cuma günü öğleden sonra yapıldı. Genç aktörlere ve onları yetiştirmek için özellikle gücünü ve zamanını esirgemeyen Bayan Monik'e teşekkürler.

- Peux-tu me dire ce qu'est un hypocrite?

- C'est un élève qui va à l'école avec le sourire aux lèvres.

Cem Birol Hz. I-A

L'ENNUI

L'ennui c'est la fatigue de l'esprit causée par le désœuvrement. Il nous arrive souvent de l'éprouver chez nous, en classe ou même devant un beau paysage. Il est parfois plein de mystères que nous ignorons mais son effet est assez atroce car il nous plonge en même temps dans la détresse.

Il nous arrive de dire souvent, par exemple, pendant une leçon: " je m'ennuie, ça suffit! " Ce sentiment nous vient peut-être à cause de la monotonie ou bien d'une difficulté de concentration à la leçon. D'habitude on ne peut pas se concentrer parce qu'on se fatigue trop, on a du sommeil pendant la leçon qui cesse subitement de nous intéresser. A mon avis il existe un correctif pour ce mal: si la leçon devient plus active et animée les élèves aussi deviendront plus actifs, ce qui va éloigner l'ennui et ses vils effets.

Mais l'ennui ne nous prend pas seulement pendant la leçon. Il nous attaque quand nous avons des soucis et des inquiétudes profondes. Il est si atroce qu'il peut nous réduire à l'oisiveté totale et à l'inaction désespérante. C'est ainsi qu'on perd souvent inconsciemment son temps. Comment faire donc pour éviter l'ennui ou bien le dominer? Les relations amusantes avec les amis peuvent nous débloquer par exemple, on peut faire des surprises amusantes dont le partage donnera un esprit et un mouvement à la vie quotidienne.

Le sport a de très bons effets dans le domaine de cette difficulté morale car il n'est pas totalement une activité physique mais aussi intellectuelle et morale. Il est capable d'éloigner de nous la frénésie de la vie quotidienne et d'éviter les troubles moraux.

La lecture aussi peut nous aider à chasser l'ennui qui vient de la monotonie de la vie quotidienne. Lire est le meilleur acte au moment où on s'ennuie car grâce à elle on entre dans l'espace miraculeux de l'imagination qui nous console comme la nature. Imaginer c'est s'abandonner à la magie de notre charmante faculté qui donne toutes les possibilités. On peut devenir ce qu'on veut en imaginant.

Les activités sociales aussi nous aident à distraire nos ennuis et les chasser complètement. Nous oublions tous nos problèmes en aidant les autres, en faisant du théâtre, en allant au cinéma ou en participant à des conférences.

Je pense que si nous nous ennuyons c'est souvent de notre faute et ensuite de la monotonie de notre vie qui est peut-être une conséquence de notre faiblesse ou paresse intellectuelles car comme le souligne Voltaire, l'occupation, le travail chassent l'ennui et nous apprennent aussi à bien profiter du temps.

Müge SARUHAN 10/D

Les devinettes

Il a une peau mais, il est vide.
Il reçoit des coups sans subir aucun mal.
Qu'est ce que c'est ?

La réponse: Le tambour

Sevin ÇELİKKAN Hz. I-A

Temel: "Je voudrais aller au soleil."

Un ami: "Ne vas pas au soleil maintenant, parce qu'il fait très chaud!"

Temel: "Bon ! Alors, ce soir!"

Mert AKYOL Hz. I-A

Prométhée

Autrefois, il y avait un héros appelé Prométhée
Qui vola le feu de Zeus une belle nuit d'été.
Pendant que le grand Zeus mangeait sa pomme,
Prométhée avait déjà apporté le feu aux hommes.

*
C'était pas facile biensûr tromper le Dieu des dieux,
Il fallait être très habile et aussi audacieux.
Quand Zeus se réveilla et ne put voir le feu,
Le cauchemar commença pour notre héros courageux.

Zeus, en colère, lui donna une punition très dure,
Personne ne pourrait supporter une telle torture:
Il le cloua sur le pic d'une montagne dans une immense joie
Et il chargea un aigle dévorer son foie...

Cette souffrance dura de longues années
Jusqu'à ce que Hercule le délivrât avec ses muscles en acier.

Serkut Bulut (8/A)

Dédicace à Hiroshima

Une bombe est tombée sur Hiroshima
Des milliers d'hommes; enfants, jeunes ou vieux
Des milliers, des centaines de milliers d'avenirs
Des espoirs de bonheur ont disparu muets
En quelques minutes.
Dans les yeux de l'enfant, a paru un éclair,
Ensuite une douleur atroce a pénétré ses mains,
Et une crispation a vidé son visage.
Soudain une pluie a commencé,
Une pluie noire cinglante et piquante,
Elle a arrosé les corps dormants
Comme pour les ensevelir.
Ici un corps d'enfant couvert de celluloid,
Là un coeur rabougri d'horreur et de haine
Plus loin une femme enceinte moribonde
Ont poussé vers le ciel leur cri humain:
"Pourquoi souffrir ce destin?"

Ceren Demirci 9-A

Idées**COMMENT COMPOSER UN BON USAGE DU TEMPS?**

Puissance!...Ce mot clé nous influence depuis notre naissance jusqu'à la mort. Elle évoque soit un sens moral, soit un sens économique. Elle est ambition professionnelle séduisante ou idéal spirituel flatteur. Quel que soit son domaine, notre affirmation de puissance nous situe devant le temps.

Non seulement les réalistes mais même les plus idéalistes et les plus romantiques ont un petit diable dans un coin de leur cœur ou de leur inconscient qui les mène à la tentative d'obtenir une certaine forme de puissance. Le mystère qui nous apprend à atteindre ce but éternel et universel est caché dans la conception du temps. Il faut avoir le temps et même parfois une vie plus longue pour pouvoir réaliser ce merveilleux projet. Un temps assez long doit être mis au service de nos désirs et de nos progrès spirituels.

Puisqu'il n'existe pas encore de remèdes

miraculeux qui nous permettraient de vivre deux cents ans, c'est à nous de créer une vie plus longue tout en réorganisant notre conception du temps. Pour cela, il faut réviser notre emploi du temps afin d'éliminer et de refuser tout ce qui est "une perte de temps". Pour pouvoir réaliser ce but il faut absolument commencer par dresser une liste de ce qui est utile pour développer notre moi et de ce qui est faiblesse et paresse nous faisant perdre bêtement notre précieux temps. Juste à ce niveau-là n'essayez point d'être objectif car les concepts de la "perte de temps" ou de "l'utilité" ont toujours été relatifs aux individus. Mais il y a certaines indications à suivre pour être au moins bien organisé, il ne faut jamais oublier qu'un travail long ne veut rien dire, ce qui compte c'est le travail rentable. Un deuxième point à ne jamais perdre de vue est que plus on utilise le temps uniquement pour une certaine affaire ou occupation moins il nous reste le temps de faire autres choses. Il nous faut adopter

aussi une souplesse devant le temps et les situations.

Grâce à cette adaptation on peut voir que même si les choses ne se passent pas comme on les avait prévues on aura toujours un deuxième ou troisième plan qui vont remplacer le premier.

Quant aux situations particulières de la vie professionnelle, l'esprit habile à ménager le temps doit déléguer. Déléguez donc! Faites confiance aux autres et délégez les responsabilités. N'oubliez pas que la synergie du groupe vous rendra plus puissant et vous permettra d'économiser votre temps.

Surtout il ne faut jamais perdre le contrôle et la domination du temps tout en sachant être "cool" (angl.: tranquille). N'oublions pas que le temps que nous allons perdre pour garder le contrôle nous fera gagner beaucoup plus de temps que prévu.

Qu'attendez vous alors pour appliquer cette recette !..

Işıl ERGÜDER

10-D

MON CHER PROFESSEUR

Trois ans se sont déjà écoulés. C'est à peine maintenant que je commence à la bien connaître. Sans en être consciente en ce temps-là je me suis imprégnée de son discours, c'est grâce à son influence que je me sens devenir un esprit constructif .

Elle s'appelait Alev (qui signifie flamme en turc). Ses sourcils froncés, son visage qui avait souvent l'air d'être fâché pouvaient vous tromper au premier regard. J'ai compris ensuite que son visage était tout à fait l'expression contraire de son monde intérieur.

C'était le premier jour de ma vie scolaire. Dans la cour j'attendais accrochée à la main de ma mère. Timide et étonnée j'étais en train de regarder un enfant, j'ai remarqué qu'il pleurait avec grande détresse. Ses vêtements montraient qu'il était pauvre. Il était tout seul sans mère ni père. J'ai regardé plus attentivement les yeux de cet enfant et par réflexe j'ai serré plus fort la main de ma mère. Je n'oublierai jamais ce moment-là.

Soudain à côté de moi, une femme rousse qui avait un visage très sévère est passée. Elle s'est approchée de l'enfant, elle a sorti un mouchoir de son sac et elle a essuyé les larmes de l'enfant qui avait l'air d'être perdu dans son uniforme noir. L'enfant a commencé à sourire. La dame, en tenant la main de l'enfant s'est approchée de nous, elle a commencé à parler avec ma mère; moi, je regardais toutes les deux qui riaient. Ensuite ma mère m'a dit que je devais tenir la main de cette dame. Je m'étais éloignée de ma mère et je marchais pensive vers la classe. Je me sentais troublée. J'éprouvais un sentiment mêlé de peur et de confiance.

En classe, notre professeur s'est présenté. Les premiers jours, tout le monde a eu peur de cette dame sauf le petit enfant en uniforme noir. Cinq ans s'étaient déjà écoulés depuis ce premier jour de ma vie scolaire.

Il était arrivé le jour où nous devons nous séparer de notre professeur si charmante derrière son visage très sévère. Tous les élèves se sentaient désolés et déçus. C'est ce jour-là que j'ai compris la valeur de mon professeur qui avait brodé dans notre tête et dans notre coeur les gammes du savoir et de l'amour.

Les professeurs sont des architectes qui bâtissent les étages sur les fondements posés par Atatürk. Nous ne devons pas les oublier.

Je présente mes respects à tous les pairs de mon inoubliable professeur Alev.

Gülşah ALTUNTECİM

6-A

LE HOBBY

Le hobby peut être un jeu, un sport, une action. Quoi qu'il advienne, le hobby est reposant et amusant. C'est un loisir. Quels loisirs peuvent être intéressants? Selon chaque homme, ça peut changer. Certaines personnes aiment faire du sport, les autres adorent écouter de la musique, dessiner. Certaines personnes adorent regarder la télévision, les autres la détestent. Et il y a beaucoup d'exemples comme ceux-là. Regarder la télé aussi peut être reposant; mais pas toujours, en général, la télé fatigue l'homme.

Aujourd'hui, presque, tous les hommes ont un hobby. Mais il y a des exceptions, bien sûr. Selon moi, ces hommes ne prennent pas assez de plaisir dans la vie; parce que s'amuser est nécessaire pour l'homme. Sinon les gens qui n'ont pas un passe-temps ont une vie monotone avec ses travaux et ses problèmes. C'est un type de vie qui cause le stress.

A mon avis, faire n'importe quel sport est un très bon hobby. Particulièrement le basketball, le football, le volleyball et la natation. Voilà le meilleur: aujourd'hui beaucoup d'hommes entre 7 et 60 ans ont "l'Internet". C'est important pour suivre les nouvelles du monde. On peut profiter beaucoup de l'Internet. Les gens peuvent développer leur culture grâce à ce nouveau moyen merveilleux.

Fulya YÜKSEL
Préparatoire 2/B

LE BONHEUR

Le bonheur est dans le pré. Cours-y vite, cours-y vite.

Le bonheur est dans le pré. Cours-y vite. Il va filer.

Si tu veux le rattraper, cours-y vite, cours-y vite. Si tu veux le rattraper, cours-y vite. Il va filer.

Dans l'ache et le serpolet, cours-y vite, cours-y vite, dans l'ache et le serpolet, cours-y vite. Il va filer.

Sur les cornes du bélier, cours-y vite, cours-y vite, sur les cornes du bélier, cours-y vite. Il va filer.

Sur le flot du sourcelet, cours-y vite, cours-y vite, sur le flot du sourcelet, cours-y vite. Il va filer.

De pommier en cerisier, cours-y vite, cours-y vite, de pommier en cerisier, cours-y vite. Il va filer.

Saute par-dessus la haie, cours-y vite, cours-y vite, saute par-dessus la haie, cours-y vite! Il a filé!

Paul Fort (1872-1960)

LA VITESSE DE L'ORDINATEUR

Vous utilisez tous des ordinateurs chez vous ou à l'école. Mais, est-ce que vous savez ce que signifie la vitesse ? Quel est son effet sur la performance de l'ordinateur ? Que signifie le fameux abréviation "MHz" ?

La vitesse de travail du processeur est bien entendu déterminante pour la performance globale de l'ordinateur. On l'indique sous forme de fréquence en Mégahertz. Les vitesses moyennes des processeurs à 100 ou 150 MHz actuels n'ont plus rien de commun avec les 4.77 MHz du premier PC, 8086. Ce qui est devenu de nos jours un jouet.

100 MHz signifie que 100 millions de cycles de travail sont effectués chaque seconde, c'est à dire 100 millions d'opérations sont effectuées dans une seule seconde. Naturellement, la fréquence n'est pas le seul facteur influençant la vitesse du processeur donc de l'ordinateur. La quantité de données pouvant être fournies à chaque cycle est également très importante, de même que le type de commandes pouvant être traitées. Les nouveaux processeurs sont en outre capables de traiter deux ou trois commandes à chaque cycle, ce qui multiplie la vitesse définitive de la machine.

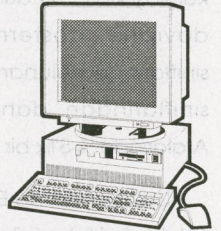
Les nouveaux processeurs fonctionnent en réalité avec deux fréquences différentes. Ça peut vous paraître un peu bizarre mais c'est la vérité : fréquence interne et fréquence externe. La fréquence interne est celle à laquelle le processeur traite ses commandes et la fréquence externe est celle à laquelle le processeur entre en communication avec la carte mère. La fréquence externe est appelée aussi fréquence de bus processeur. Pour éviter les problèmes dûs à la chaleur sur la carte mère, la fréquence externe est souvent inférieure à la fréquence interne.

Un petit soutien au mouvement contre l'anglicisme

J'ai pensé à publier un petit dictionnaire pour familiariser mes élèves avec le jargon de l'informatique où l'anglais a envahi le terrain. Mais, à vrai dire on a parfois rien à faire comme dans les deux cas suivants : downloading (ce qui ne peut être traduit et qui veut dire "télécharger un logiciel vers un ordinateur personnel". En turc "indirmek") et uploading (qui veut dire "télécharger un logiciel vers le serveur". En turc "yüklemek" !).

Dictionnaire anglais - turc - français (1)

Anglais	Turc	Français
bit	: bit	: binon
boot	: açış	: le démarrage, l'allumage
buffer	: tampon	: mémoire-tampon, buffeur
bug	: hata	: bogue
byte	: bayt	: octet
compiler	: derleyici	: compilateur
debug	: hata ayıklamak	: déboguer
directory	: dizin	: un répertoire
driver	: sürücü, birim	: le lecteur, l'unité
e-mail	: elektronik posta	: le courrier électronique
font	: font, yazıtipi	: police
hard disk	: sabit disk	: un disque dur
hardware	: donanım	: matériel
icon	: ikon	: une icône, un pictogramme
memory chip	: bellek elemanı	: une puce mémoire
micro-chip	: mikroçip	: une micro-puce
multitasking	: çokgörevlilik	: multitâche
power supply	: güç kaynağı	: alimentation électrique
prompt	: hazır mesajı	: message d'attente
ram	: rastgele eritilmiş bellek	: mémoire vive, mev
software	: yazılım	: un logiciel
software package	: paket program	: un progiciel, un programme paquet
surf	: sörf yapmak, gezinmek	: naviguer
update	: güncelleme	: mise à jour, actualisation
wysiwyg	: ne görürsen onu basar	: éditeur complet, tel écrit tel écran
zapping	: zaping	: pétonner

Kaynakça : La bible de l'utilisateur PC, Harald HAHN, Micro Application

Ender ÜSTÜNGEL '83
Müdür Yardımcısı

KİŞİSEL VE SOSYAL ETKENLİK ÇALIŞMASI

Etken davranış, ne saldırgan ne de pasif olmayan, atılgan davranış olarak tanımlanabilir. Kişinin hem kendine hem başkalarına değer vermesi ve çekinmeden kendi fikirlerini savunabilmesi, kendini kabul etmesi ve ettirmesidir.

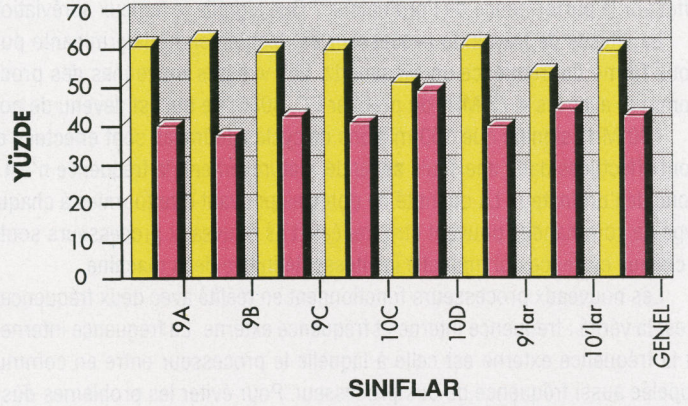
Kardelen dergisi için Lise I. ve II. sınıflara 10/C sınıfı öğrencilerinden Serdar Soydemir ve Mert Aysal tarafından Rehberlik Bürosu'nun yardımı ile Wayne Dyer'in Etkenlik Testi uygulanmış ve sonuçları yorumlanmıştır.

Elde edilen sonuçlar şöyledir : 139 kişinin katıldığı araştırmada genel Ortak Etkenlik % 58'dir. Yani öğrenciler karşılaştıkları 100 durumdan 58'inde etken davranış göstermektedirler. Lise I sınıflarında bulunan ortak etkenlik Lise II sınıflarından daha yüksek çıkmıştır. Aralarında % 5'lik bir fark bulunmuştur.

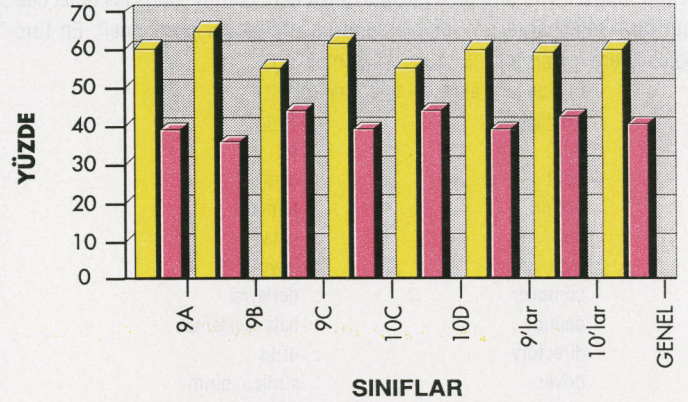
Lise II. sınıflarda Erkekler daha etken (% 6'lık bir farkla) görünürken, Lise I. sınıflarda erkek ve kız öğrenciler arasında fark bulunmamıştır. Ayrıca öğrencilerin sosyal durumlarda kişisel durumlardan daha az etkin davranış gösterdikleri gözlenmiştir. Bu konuda istatistiksel çalışmalar yapılmamış olmasına rağmen, farklılıkların var olduğu, (% 9'luk bir farkla) etken davranış gösterilen sınıflarda disiplin sorununun da daha az olduğu görülmüştür. Dolayısıyla Rehberlik Bürosu'nca, önümüzdeki dönem, etken davranışın tanıtılmasına ve bu konuda çalışma ve tartışma yapılmasına yer verilecektir.

Alin ASLAN
Rehberlik Öğretmeni

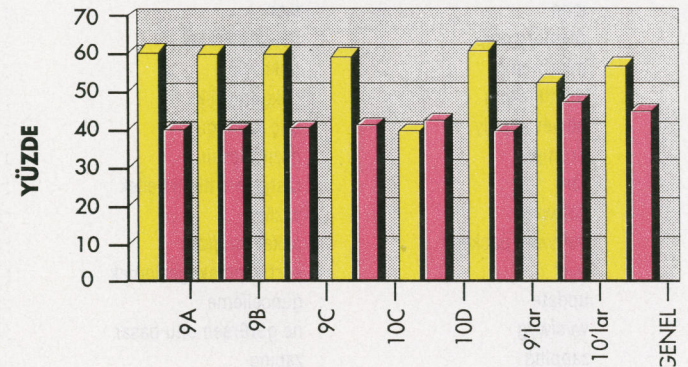
ETKENLİK TESTİ SONUÇLARI
(Bütün Öğrenciler)

ETKENLİK TESTİ SONUÇLARI
(Erkek Öğrenciler)

ETKENLİK TESTİ SONUÇLARI
(Kız Öğrenciler)

■ Etkenlik ■ Edilgenlik

*Kadıköy Belediye Başkanı
Selami ÖZTÜRK'ün
Okulumuzu Ziyareti
(9 Ekim Perşembe 1997)*

*Fransızca Öğretmenimiz
Mişel TAGAN'ın Doğum Günü
(30 Aralık 1997)*

Yeni Yılı Karşılarken...

1996 - 1997 MEZUNLARININ KAZANDIĞI OKULLAR

SOYADI İsim

AHISKA Şebnem
AKAY Oya
AKIN Canan
AKKAYA Zeynep
ALHALE Rakel
ALKAN Kunter
ALTUNER Neşe
ARCAK Zeynep
ARKMAN Demir
ARTAR Hakan
AŞIK Murat
AYDEMİR Barış
AYDINER Birnur
BARIŞTIRAN Merve
BATUKAN Orhan Can
BATUR Zeynep
BAYKAM Suna
BERME Gözde
BİRSEN İpek
BORAN Deniz
BULUT Başar
CENGİÇ İsmet
CUYLAN Deniz
ÇALIŞKAN Demet
ÇETEĞİN Tuğba
ÇUBUKÇU KIVANÇ
DEMİRCİ Gökçe
DEMİREL Deniz
DEMİRMEN Emre
DENİZCİ Can
DİRADURYAN Ani
DÖLEN Mehmet Ali
ERGÜL Demet
ERİN Sevil
ERKAN Simin
ERTEM Aslı
FİLİZ Ali
GEDİK Gökhan
GÜCÜM Orkun
GÜNAL Murat
GÜNERMENÇİ Can
GÜRBÜZ Bahar
GÜREL Aylin
HAŞİMZADE Pelin
HIZVEREN Dara
İNAN Ceren
İNCE Arda
KARABEYOĞLU Mete
KARABULUT Ceren
KAYA Sonat
KESTANE Begüm
KIRAN Arda
KOCABIYIK Özlem
KÖKSAL Burcu
KÖTANECİO Meltem
KUMBARACIBAŞI Sezgi
KURDAK Güney

Üniversite

İ.T.Ü.
M.Ü.
Bilgi
M.Ü.
Işık
-
M.Ü.
Yeditepe
-
Webster
Bilgi
G.S.Ü.
M.Ü.
İ.Ü.
Bilgi
D.A.Ü.
İ.Ü.
-
G.S.Ü.
İ.T.Ü.
-
Yeditepe
M.S.Ü.
M.Ü.
M.Ü.
Farleigh Dickinson
G.S.Ü.
İ.Ü.
M.Ü.
İ.T.Ü.
Tours
Y.T.Ü.
G.S.Ü.
G.S.Ü.
Uludağ
G.A.Ü.
Toulouse
Bilgi
İ.T.Ü.
İ.T.Ü.
İ.T.Ü.
G.S.Ü.
Y.T.Ü.
M.Ü.
Strasbourg
-
-
A.Ü.
D.A.Ü.
-
M.Ü.
Y.T.Ü.
M.Ü.
-
Montpellier
Y.T.Ü.
Y.T.Ü.

Bölüm

Endüstri Mühendisliği
İşletme Almanca
Uluslararası Finans
İşletme
İşletme
-
Ekonometri
Halkla İlişkiler
-
-
İşletme
Kamu Yönetimi
Fr. Öğretmenliği
Felsefe
Mat. ve Bilgisayar Prog.
İşletme
İktisat (İktisat)
-
Hukuk
Elektrik Müh.
-
Tıp
Şehir ve Bölge Planlama
İktisat
Fr. Kamu Yönetimi
İş İdaresi
İletişim
Fr. Dili ve Edep
Fr. Kamu Yönetimi
Makine Müh.
Eczacılık
İstatistik
Bilgisayar Müh.
Endüstri Müh.
Çalışma Ekonomisi
Kamu Yönetimi
Economie
İktisat (Burslu)
Makine Müh.
Kimya Müh.
Petrol ve Doğalgaz Müh.
Kamu Yönetimi
Kimya Müh.
Fr. Kamu Yönetimi
Louis Pasteur, Biologie
-
-
Maliye
Mimarlık
-
İşletme
Kimya
Fr. Dili ve Edb.
-
Yönetmenlik
Çevre Müh.
Mimarlık

KURTBAY Bartu	Bilkent	Bankacılık ve Finans
KURTOĞLU Ömer	-	-
MEMİŞOĞLU Elif	G.S.Ü.	İletişim
MERİÇ Melis	Bilgi	Medya ve İletişim Sistemleri
OKAR Emre	Doğuş	Endüstri Müh.
ONUR Burçak	-	-
OVACIK Hande	M.Ü.	İşletme
OVALIOĞLU Nilüfer	M.S.Ü.	Heykel
ÖNAL Pelin	G.S.Ü.	İktisat
ÖNCÜL Özgür	M.Ü.	Hukuk
ÖNDER Çiçek	G.S.Ü.	İktisat
ÖNDER Feride	M.Ü.	İşletme
ÖTÜGEN Merve	M.Ü.	Fr. Öğretmenliği
ÖZAY Ecehan	M.Ü.	Ekonometri
ÖZAY Mertir	M.Ü.	Hukuk
ÖZAYDIN Ömer	-	-
ÖZBAYRAKTAR Burçak	İ.T.Ü.	Maden Müh.
ÖZBUDUN Mustafa	B.Ü.	Turizm İşletmecilik
ÖZDEN Berna	Bilgi	İşletme - İktisat
ÖZKAY Pakize	İ.Ü.	İşletme
SARAÇ Can	Işık	İşletme
SARI Kerim	Uludağ	Kimya
SARIYER Dilruba	Bilgi	Uluslararası Finans
SELİMBEYOĞLU Ebru	Uludağ	Kimya
SEVİNÇ Gözde	G.S.Ü.	İşletme
SEZGİN Şafak	B.Ü.	İktisat
SİLİVRİ Ebru	U.A.Ü.	İletişim ve Gazetecilik
SUN Melih	-	-
ŞAHİN Gerçek	D.A.Ü.	Hukuk
ŞAHİNOĞLU Ahmet	A.B.D.	Hazırlık
ŞEN Duygu	G.S.Ü.	İktisat
ŞENGÜL Ali	M.Ü.	İktisat
TANSEVER Gül	İ.Ü.	İşletme İngilizce
TAŞKIN Bahar	İ.Ü.	Tıp
TERLİKSİZ Anıl	O.D.T.Ü.	Elektrik-Elektronik Müh.
TOKER Tuna	G.S.Ü.	Bilgisayar Müh.
TORAMAN Elmon	Y.T.Ü.	Metalurji Müh.
TULPAR Sinan	G.S.Ü.	Endüstri Müh.
TUNCA Aslı	Y.T.Ü.	Mütercim Tercümanlık
TÜRKYURT Esra	Y.T.Ü.	Metalurji Müh.
UCUR Şafak	-	-
ULAK İsmail	İ.Ü.	İktisat (SBF)
ULUSAN Uğur	G.S.Ü.	Bilgisayar Müh.
URGUR Murat	İ.Ü.	Dış Hekimliği
YAZAR Mustafa	İ.T.Ü.	Meteoroloji Müh.
YILMAZ Serter	M.Ü.	İşletme
YURTOĞLU Burcu	B.Ü.	Uluslararası Ticaret
ZAIMOĞLU Yağız	Koç	Psikoloji
ZEYTİNOĞLU Ali Kemal	Bilgi	Halkla İlişkiler

U.A.Ü. : Uluslararası Amerikan (Kıbrıs) G.A.Ü. : Girne Amerikan (Kıbrıs) C.Ü. : Cumhuriyet Ender ÜSTÜNGEL / Müd. Yard.

YİTİRDİKLERİMİZ

*Uzun yıllar okulumuza hizmeti geçmiş olan emekli Coğrafya öğretmenimiz **Fikret ILGAZ** Hanım aramızdan ayrıldı. Yakınlarının acısını paylaşıyoruz.

*Yıldız Teknik Üniversitesi eski öğretim üyelerinden Y.T.Ü. Vakfı Kurucu ve Başkanlık Divanı üyesi, 11/A sınıfı öğrencilerimizden Halûk YENER'in babası **Alaaddin YENER**'in kaybından derin üzüntü duyduk. Ailesi ve yakınlarına başsağlığı diliyoruz.